

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ
ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Προκαταρκτικά. (Σελ. 74-78)

Κύριε ἐκέκραξα... (Σελ. 37-38).

Τροπάρια.

Πεντηκοστήν ἑορτάζομεν, καὶ Πνεύματος ἐπιδημίαν, καὶ προθεσμίαν ἐπαγγελίας, καὶ ἐλπίδος συμπλήρωσιν, καὶ τὸ μυστήριον ὅσον; Ὡς μέγα τε καὶ σεβάσμιον! Διὸ βοῶμέν σοι· Δημιουργέ τοῦ παντός, Κύριε, δόξα σοι. (Δίς).

Γλώσσαις ἀλλογενῶν, ἐκαινούρησας Χριστέ τοὺς σοὺς Μαθητάς, ἵνα δι' αὐτῶν σε κηρύξωσι, τὸν ἀθάνατον Λόγον καὶ Θεόν, τὸν παρέχοντα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Πάντα χορηγεῖ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, βρῦει προφητείας, ἱερέας τελειοῖ, ἀγραμμάτων σοφίαν ἐδίδαξεν, ἀλιεῖς θεολόγους ἀνέδειξεν, ὅλον συγκροτεῖ τὸν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας. Ὁμοούσιε καὶ Ὁμόθρονε, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ, Παράκλητε, δόξα σοι.

Εἶδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ἐλάβομεν Πνεῦμα ἐπουράνιον, εὕρομεν Πίστιν ἀληθῆ, ἀδιαίρετον Τριάδα προσκυνοῦντες· αὕτη γὰρ ἡμᾶς ἔσωσε. (Δίς).

Ἐν τοῖς Προφήταις ἀνήγγειλας ἡμῖν ὁδὸν σωτηρίας, καὶ ἐν Αποστόλοις ἔλαμψε, Σωτῆρ ἡμῶν, ἡ χάρις τοῦ Πνεύματός σου· σὺ εἶ Θεὸς πρῶτος, σὺ καὶ μετὰ ταῦτα, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας,

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ
ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Προκαταρκτικά. (Σελ. 74-78).

Κύριε ἐκέκραξα. (Σελ. 37-38).

Τροπάρια.

Πεντηκοστή ἑορτάζουμε καὶ κάθοδο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ προθεσμία γιὰ τὴν ὑπόσχεση καὶ ἐκπλήρωση τῆς ἐλπίδας· Καὶ πόσο εἶναι τὸ μυστήριο; Πόσο πολὺ μεγάλο καὶ σεβάσιμο: Γι' αὐτὸ φωνάζουμε σ' ἐσένα· Δημιουργέ τοῦ παντός Κύριε, δόξα σοι. (Δίς).

Μέ γλῶσσες ἀλλοεθνῶν ἀνακαίνισες, Χριστέ, τοὺς Μαθητές σου, γιὰ νὰ σέ κηρύξουν μέ αὐτές ἐσένα τὸν ἀθάνατο Λόγο τοῦ Θεοῦ, πού προσφέρεις στίς ψυχές, μας τὸ μέγα ἔλεος.

Τὰ πάντα χορηγεῖ (προσφέρει) τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο· Ἀναβλύζει προφητείες, τελειοποιεῖ ἱερεῖς, στοὺς ἀγραμμάτους δίδαξε σοφία, τοὺς ψαράδες τοὺς ἀνέδειξε θεολόγους, ὀργανώνει ὅλη τὴ νόμιμη τάξη τῆς Ἐκκλησίας. Παράκλητε, πού εἶσαι ἀπὸ τὴν ἴδια οὐσία καὶ κάθεσαι στὸν ἴδιο θρόνο μέ τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱό, δόξα σ' ἐσένα.

Εἶδαμε τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ἐλάβομε Πνεῦμα ἐπουράνιο, βρήκαμε ἀληθινὴ Πίστη, προσκυνώντας ἀδιαίρετη Τριάδα· Διότι αὕτη μᾶς ἔσωσε.

(Δίς

Μέ τοὺς Προφῆτες μᾶς ἀνήγγειλες τὸν δρόμο τῆς σωτηρίας, καὶ μέ τοὺς Αποστόλους ἔλαμψε, Σωτῆρα μας, ἡ χάρις τοῦ Πνεύματός σου· Ἐσὺ εἶσαι Θεὸς πρῶτος, Ἐσὺ εἶσαι καὶ μετὰ ἀπὸ αὐτὰ· Καὶ στοὺς αἰῶνες Ἐσὺ

σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ἐν ταῖς ἀυλαῖς σου ὑμνήσω σε τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου, καὶ κλίνας γόνυ προσκυνήσω σου τὴν ἀήττητον δύναμιν, ἐν ἐσπέρα, καὶ πρωῖ, καὶ μεσημβρία, καὶ ἐν παντὶ καιρῷ εὐλογήσω σε Κύριε.

Ἐν ταῖς ἀυλαῖς σου Κύριε, οἱ πιστοὶ τὸ γόνυ ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ὑποκλίναντες, ἀνυμνοῦμέν σε τὸν ἀναρχον Πατέρα, καὶ τὸν συνάναρχον Υἱόν, καὶ τὸ συναῖδιον καὶ πανάγιον Πνεῦμα, τὸ φωτίζον καὶ ἀγιάζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τριάδα Ὁμοούσιον ὑμνολογήσωμεν, Πατέρα, καὶ Υἱόν, σὺν Ἁγίῳ Πνεύματι· οὕτω γὰρ ἐκήρυξαν πάντες οἱ Προφῆται, καὶ Ἀπόστολοι μετὰ Μαρτύρων.

Δόξα... Καὶ νῦν ...

Δεῦτε λαοί, τὴν τρισυπόστατον Θεότητα προσκυνήσωμεν, Υἱὸν ἐν τῷ Πατρὶ, σὺν ἁγίῳ Πνεύματι· Πατὴρ γὰρ ἀχρόνως ἐγέννησεν Υἱόν, συναῖδιον καὶ σύνθρονον, καὶ Πνεῦμα ἅγιον ἦν ἐν τῷ Πατρὶ, σὺν Υἱῷ δοξαζόμενον, μία δύναμις, μία οὐσία, μία Θεότης, ἦν προσκυνοῦντες πάντες λέγομεν· Ἅγιος ὁ Θεός, ὁ τὰ πάντα δημιουργήσας δι' Υἱοῦ, συνεργία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· Ἅγιος ἰσχυρός, δι' οὗ τὸν Πατέρα ἐγνώκαμεν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐπεδήμησεν ἐν κόσμῳ· Ἅγιος ἀθάνατος, τὸ Παράκλητον Πνεῦμα, τὸ ἐκ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, καὶ ἐν Υἱῷ ἀναπαυόμενον, Τριάς ἁγία, δόξα σοι.

εἶσαι ὁ Θεός μας.

Μέσα στὶς ἀυλές τοῦ ναοῦ σου θά ὑμνήσω ἐσένα τὸ Σωτῆρα τοῦ κόσμου, καὶ κλίνοντας τὰ γόνατα (γονατίζοντας) θά προσκυνήσω τὴν ἀνίκητή σου δύναμη, κατὰ τὸ βράδυ καὶ τὸ πρωῖ καὶ τὸ μεσημέρι καὶ σέ κάθε καιρὸ θά σέ δοξολογῶ, Κύριε.

Στὶς ἀυλές τοῦ ναοῦ σου, Κύριε, οἱ πιστοὶ γονατίζοντας ψυχικά καὶ σωματικά ἀνυμνοῦμε ἐσένα τὸν Πατέρα χωρὶς ἀρχή, καὶ τὸν Υἱὸ πού μαζί σου δέν ἔχει ἀρχή, καὶ τὸ αἰώνιο μαζί σας καὶ Πανάγιο Πνεῦμα, πού φωτίζει καὶ ἀγιάζει τίς ψυχές μας.

Ἄς ὑμνολογήσουμε Τριάδα μέ τὴν ἴδια οὐσία, Πατέρα καὶ Υἱό, μαζί μέ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα· Διότι ἔτσι κήρυξαν ὅλοι οἱ Προφῆτες, καὶ οἱ Ἀπόστολοι μαζί μέ τούς Μάρτυρες.

Δόξα ... Καὶ νῦν ...

Ἐλάτε, λαοί, νά προσκυνήσουμε τὴν τριπρόσωπη Θεότητα, Τὸν Υἱὸ μέσα στὸν Πατέρα, μαζί μέ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα· Γιατί ὁ Πατέρας προαιώνια γέννησε τὸν Υἱό, αἰώνιο μαζί του καὶ στὸν ἴδιο θρόνο, καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἦταν μέσα στὸν Πατέρα καὶ δοξαζόταν μαζί μέ τὸν Υἱό· Μία δύναμη, μία οὐσία, μία Θεότητα, τὴν ὁποία προσκυνώντας ὅλοι λέμε· Εἶναι Ἅγιος ὁ Θεός Πατέρας, πού δημιούργησε τὰ πάντα διὰ τοῦ Υἱοῦ μέ τὴ συνεργασία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Εἶναι Ἅγιος Ἰσχυρός ὁ Υἱός, διὰ τοῦ ὁποίου ἐγνωρίσαμε τὸν Πατέρα, καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἦλθε στὸν Κόσμο. Εἶναι Ἅγιος Ἀθάνατος τὸ Παράκλητο Πνεῦμα, τὸ ὁποῖο ἐκπορεύεται ἀπὸ τὸν Πατέρα, καὶ ἀναπαύεται στὸν Υἱό, Τριάδα Ἁγία, δόξα σ' ἐσένα.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενο. (Σελ. 40).
 Αναγνώσματα.

Ἀριθμοί. (ΙΑ' . 16-17, 24-29).

Εἶπε Κύριος πρὸς Μωσῆν· Συνάγαγέ μοι ἑβδομήκοντα ἄνδρας ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων τοῦ λαοῦ, οὓς σὺ αὐτὸς οἶδας, ὅτι οὗτοί εἰσι πρεσβύτεροι τοῦ λαοῦ, καὶ γραμματεῖς αὐτῶν, καὶ ἄξις αὐτοὺς εἰς τὴν Σκηνὴν τοῦ Μαρτυρίου, καὶ στήσονται ἐκεῖ μετὰ σοῦ. Καὶ καταβήσομαι, καὶ λαλήσω ἐκεῖ μετὰ σοῦ, καὶ ἀφελῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ ἐπὶ σοί, καὶ ἐπιθήσω ἐπ' αὐτούς, καὶ συναντιλήψονται μετὰ σοῦ τὴν ὄρμην τοῦ λαοῦ, καὶ οὐκ οἴσεις αὐτοὺς σὺ μόνος. Καὶ συνήγαγε Μωσῆς ἑβδομήκοντα ἄνδρας ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων τοῦ λαοῦ, καὶ ἔστησεν αὐτοὺς κύκλῳ τῆς Σκηνῆς. Καὶ κατέβη Κύριος ἐν νεφέλῃ, καὶ ἐλάλησε πρὸς Μωσῆν, καὶ παρείλετο ἀπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ ἐπ' αὐτοῦ, καὶ ἐπέθηκεν ἐπὶ τοὺς ἑβδομήκοντα ἄνδρας τοὺς πρεσβυτέρους. Ὡς δὲ ἐπανεπαύσατο τὸ Πνεῦμα ἐπ' αὐτούς, καὶ προεφήτευσαν ἐν τῇ παρεμβολῇ, καὶ οὐκέτι προσέθεντο. Καὶ κατελείφθησαν δύο ἄνδρες ἐν τῇ παρεμβολῇ, ὄνομα τῶ ἐνὶ Ἑλλάδ καὶ ὄνομα τῶ δευτέρῳ Μωδάδ, καὶ ἐπανεπαύσατο ἐπ' αὐτούς τὸ Πνεῦμα, καὶ οὗτοι ἦσαν τῶν καταγεγραμμένων, καὶ οὐκ ἦλθον εἰς τὴν Σκηνὴν, καὶ προεφήτευσαν ἐν τῇ παρεμβολῇ. Καὶ προσδραμὼν ὁ νεανίσκος, ἀπήγγειλε τῶ Μωσεῖ, καὶ εἶπεν αὐτῶ, λέγων·

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενο. (Σελ. 40).

Αναγνώσματα.

Ἀριθμοί. (ΙΑ' . 16-17, 24-29).

Εἶπε ὁ Κύριος στὸν Μωυσῆ· Συγκέντρωσέ μου ἑβδομήντα ἄνδρες ἀπὸ τοὺς γεροντοτέρους (τοὺς προὔχοντες) τοῦ λαοῦ, τοὺς ὁποίους ἐσύ ὁ ἴδιος γνωρίζεις, ὅτι αὐτοὶ εἶναι οἱ γεροντότεροι τοῦ λαοῦ, καὶ Γραμματεῖς τοῦ λαοῦ· Καὶ θά τοὺς φέρεις στή Σκηνὴ τοῦ Μαρτυρίου (τόν φορητό ναό) καὶ θά σταθοῦν ἐκεῖ μαζί σου. Καὶ θά κατεβῶ καὶ θά συνομιλήσω ἐκεῖ μαζί σου, καὶ θά πάρω ἀπὸ τό Πνεῦμα πού ὑπάρχει σ' ἐσένα, καὶ θά τό δώσω σ' αὐτούς, καὶ ἔτσι μέ τά χαρίσματα αὐτά ὅπως τά δικά σου θά σέ βοηθήσουν νά ἀντιμετωπίσεις τὴν ἀπερίσκεπτη ὄρμη τοῦ λαοῦ, καὶ δέν θά τοὺς ὀδηγεῖς πλέον μόνος. Καὶ συγκέντρωσε ὁ Μωσῆς ἑβδομήντα ἄνδρες ἀπὸ τοὺς γεροντοτέρους τοῦ λαοῦ, καὶ τοὺς ἔβαλε νά σταθοῦν γύρω ἀπὸ τὴ Σκηνὴ. Καὶ κατέβηκε ὁ Κύριος μέ νεφέλη κααὶ ἐπῆρε ἀπὸ τό Πνεῦμα πού ἦταν μέσα του καὶ τό ἔδωσε στους ἑβδομήντα ἄνδρες τοὺς γεροντοτέρους. Καὶ μόλις ἀναπαύθηκε τό Πνεῦμα ἐπάνω τους, ἀμέσως προφήτευσαν (κήρυξαν λόγο Θεοῦ) στὸν καταυλισμό, ἀλλὰ αὐτό δέν ἐπαναλήφθηκε. Καὶ δύο ἄνδρες ἀπὸ τοὺς ἑβδομήντα ἔμειναν στὸν καταυλισμό· Τό ὄνομα τοῦ ἑνός ἦταν Ἑλλάδ, καὶ τό ὄνομα τοῦ ἄλλου Μωδάδ, καὶ ἀναπαύθηκε σ' αὐτούς τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ· Καὶ αὐτοὶ ἦταν ἀπ' αὐτούς πού εἶχαν καταγραφεῖ στὸν κατάλογο καὶ δέν ἦλθαν στή Σκηνὴ· Καὶ κήρυξαν τόν λόγο Θεοῦ στήν καταυλισμό. Καὶ ἕνας νεαρός ἄνδρας ἔτρεξε καὶ τό

Ἐλδὰδ καὶ Μωδὰδ προφητεύουσιν ἐν τῇ παρεμβολῇ. Καὶ ἀποκριθεὶς Ἰησοῦς ὁ τοῦ Ναυῆ, ὁ παρεστηκὼς Μωσεῖ, ὁ ἐκλεκτὸς αὐτοῦ, εἶπε· Κύριε Μωσῆ, κάλυσον αὐτούς. Καὶ εἶπεν αὐτῶ Μωσῆς· Μὴ ζηλοῖς σύ μοι; καὶ τίς δώη πάντα τὸν λαὸν Κυρίου προφήτας, ὅταν δῶ Κύριος τὸ Πνεῦμα αὐτοῦ ἐπ' αὐτούς;

Προφητεία Ἰωήλ. (Β' . 23-26, Γ' .1-5).

Τάδε λέγει Κύριος· Τὰ τέκνα Σιών, χαίρετε καὶ εὐφραίνεσθε ἐπὶ Κυρίῳ τῷ Θεῷ ὑμῶν, ὅτι ἔδωκεν ὑμῖν τὰ βρώματα εἰς δικαιοσύνην, καὶ βρέξει ὑμῖν ὑετὸν πρῶϊμον καὶ ὄψιμον, καθὼς ἔμπροσθεν, καὶ πλησθήσονται αἱ ἄλωνες σίτου, καὶ ὑπερεκχυθήσονται αἱ ληνοὶ οἴνου καὶ ἐλαίου, καὶ ἀνταποδώσω ὑμῖν ἀντὶ τῶν ἐτῶν, ὧν κατέφαγεν ἡ ἀκρίς, καὶ ὁ βροῦχος, καὶ ἡ ἐρυσίβη, καὶ ἡ κάμψη, καὶ ἡ δύναμις μου ἡ μεγάλη, ἣν ἐξαπέστειλα εἰς ὑμᾶς, καὶ φάγεσθε ἐσθίοντες, καὶ ἐμπλησθήσεσθε, καὶ αἰνέσετε τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ ὑμῶν, ὃς ἐποίησε μεθ' ὑμῶν θαυμάσια, καὶ οὐ μὴ καταισχυνηθῇ ὁ λαὸς μου εἰς τὸν αἰῶνα. Καὶ ἐπιγνώσεσθε, ὅτι ἐν μέσῳ τοῦ Ἰσραὴλ ἐγὼ εἰμι, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἔτι πλὴν ἐμοῦ, καὶ οὐ μὴ καταισχυνηθῇ ἔτι ὁ λαὸς μου εἰς τὸν αἰῶνα. Καὶ ἔσται μετὰ ταῦτα, ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματός μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα, καὶ

ἀνέφερε στό Μωσῆ, καὶ τοῦ εἶπε λέγοντας· Ὁ Ἐλδὰδ καὶ ὁ Μωδὰδ κηρύττουν λόγια Θεοῦ στόν καταυλισμό (στό στρατόπεδο). Καὶ ἀποκρίθηκε ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ, πού βοηθοῦσε τὸ Μωσῆ καὶ ἦταν ὁ ἐκλεκτὸς του, καὶ εἶπε· Κύριε Μωσῆ, ἐμπόδισέ τους, νὰ ὀμιλοῦν ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ. Καὶ τοῦ εἶπε ὁ Μωσῆς· Μήπως ζηλεύεις γιὰ λογαριασμό μου; Μακάρι νὰ ἀναδειχθοῦν ὅλος ὁ λαὸς Προφῆτες τοῦ Θεοῦ, ὅταν δώσει ὁ Κύριος τὸ Πνεῦμα του σ' αὐτούς.

Προφητεία τοῦ Ἰωήλ. (Β' . 23-26, Γ' .1-5).

Αὐτὰ λέγει ὁ Κύριος· Τὰ τέκνα τῆς Ἱερουσαλήμ, χαρήτε καὶ εὐφρανθήτε γιὰ τὸν Κύριο τὸ Θεό σας, γιατί σᾶς ἔδωσε τροφές, ὅπως αὐτὸς ἔκρινε· Καὶ θὰ σᾶς βρέξει βροχὴ πρῶϊμη καὶ ὄψιμη, ὅπως προηγουμένως· Καὶ θὰ γεμίσουν τὰ ἀλώνια ἀπὸ σιτάρι, καὶ θὰ ξεχειλίσουν τὰ πατητήρια ἀπὸ κρασί καὶ λάδι. Καὶ θὰ σᾶς ἀνταποδώσω πλούσια τὰ προϊόντα ἀντὶ ἐκείνων τὰ ὁποῖα κατὰ τὰ προηγούμενα ἔτη ἔφαγε ἡ ἀκρίδα, καὶ ὁ βροῦχος (ἀκρίδα χωρὶς φτερά) καὶ ἡ ἐρυσίβη (φυτική ἀσθένεια) καὶ ἡ κάμψια, τὸ μεγάλο μου στράτευμα, πού ἔστειλα ἐναντίον σας (πρὸς παιδαγωγίαν). Καὶ θὰ φᾶτε μέ τὸ παραπάνω, καὶ θὰ χορτάσετε, καὶ θὰ δοξάσετε τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου τοῦ Θεοῦ σας, γιὰ ὅσα θαυμάσια ἔργα ἔκανε γιὰ σᾶς, Καὶ δέν θὰ ντροπιασθεῖ ποτέ ὁ λαὸς μου στό μέλλον. Καὶ ἔπειτα ἀπ' αὐτὰ θὰ ἔλθει ἐποχή, κατὰ τὴν ὁποία θὰ ξεχύσω τὰ χαρίσματα τοῦ Πνεύματός μου σέ κάθε ἄνθρωπο, καὶ θὰ προφητεύσουν οἱ υἱοὶ σας καὶ οἱ θυγατέρες σας, καὶ οἱ γεροντότεροι ἀπὸ σᾶς θὰ λάβουν ἀποκαλύψεις μέ ὄνειρα, καὶ οἱ νεώτεροι θὰ δοῦν

προφητεύσουσιν οἱ υἱοὶ ὑμῶν, καὶ αἱ θυγατέρες ὑμῶν, καὶ οἱ πρεσβύτεροι ὑμῶν, ἐνύπνια ἐνυπνιασθήσονται, καὶ οἱ νεανίσκοι ὑμῶν ὀράσεις ὄψονται. Καὶ γε ἐπὶ τοὺς δούλους μου καὶ ἐπὶ τὰς δούλας μου, ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματός μου, καὶ προφητεύσουσι, καὶ δώσω τέρατα ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω, καὶ σημεῖα ἐπὶ τῆς γῆς κάτω, αἶμα καὶ πῦρ, καὶ ἀτμίδα καπνοῦ. Ὁ ἥλιος μεταστραφήσεται εἰς σκότος, καὶ ἡ σελήνη εἰς αἶμα, πρὶν ἔλθειν τὴν ἡμέραν Κυρίου τὴν μεγάλην, καὶ ἐπιφανῆ, καὶ ἔσται, πᾶς ὃς ἂν ἐπικαλέσῃται τὸ ὄνομα Κυρίου, σωθήσεται.

Προφητεία Ἰεζεκιήλ. (ΛΣΤ'. 23-28).

Τάδε λέγει Κύριος· Λήψομαι ὑμᾶς ἐκ τῶν ἐθνῶν, καὶ ἀθροίσω ὑμᾶς ἐκ πασῶν τῶν γαιῶν, καὶ εἰσάξω ὑμᾶς εἰς τὴν γῆν ὑμῶν, καὶ ῥανῶ ἐφ' ὑμᾶς ὕδωρ καθαρὸν, καὶ καθαρισθήσεσθε ἀπὸ πασῶν τῶν ἀκαθαρσιῶν ὑμῶν, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν εἰδώλων ὑμῶν, καὶ καθαριῶ ὑμᾶς, καὶ δώσω ὑμῖν καρδίαν καινὴν, καὶ πνεῦμα καινὸν δώσω ὑμῖν, καὶ ἀφελῶ τὴν καρδίαν τὴν λιθίνην ἐκ τῆς σαρκὸς ὑμῶν, καὶ δώσω ὑμῖν καρδίαν σαρκίνην, καὶ τὸ πνεῦμά μου δώσω ἐν ὑμῖν, καὶ ποιήσω, ἵνα ἐν τοῖς δικαιοῦσί μου πορεύησθε, καὶ τὰ κρίματά μου φυλάξησθε, καὶ ποιήσητε, καὶ κατοικήσητε ἐπὶ τῆς γῆς, ἧς ἔδωκα τοῖς πατράσιν ὑμῶν, καὶ ἔσεσθέ μοι εἰς λαόν, καὶ γὰρ ἔσομαι ὑμῖν εἰς Θεόν.

Ἐκτενής...Κεφαλοκλισία. (Σελ. 41-44).

Ἀπόστιχα.

ξύπνιοι ὀράματα ἀποκαλυπτικά· Καὶ τοὺς δούλους μου ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἐκείνες τίς ἡμέρες θὰ ξεχύσω ἀπὸ τὸ Πνεῦμα μου χαρίσματα (καὶ θὰ προφητεύσουν). Καὶ θὰ παραχωρήσω νὰ συμβοῦν τρομερὰ σημεῖα στὸν οὐρανὸ καὶ στὴ γῆ· Αἶμα ἀπὸ πολέμους, καὶ πυρκαγιές καὶ καπνὸς ἀπὸ καιόμενες πόλεις. Ὁ ἥλιος θὰ μεταβληθεῖ σὲ σκοτάδι καὶ ἡ σελήνη σὲ αἶμα, πρὶν ἔλθει ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου ἡ μεγάλη καὶ ξακουστή· Καὶ θὰ συμβεῖ, ὥστε κάθε ἕνας πού θὰ ἐπικαλεσθεῖ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, θὰ σωθεῖ.

Προφητεία τοῦ Ἰεζεκιήλ. (ΛΣΤ'. 23-28).

Αὐτὰ λέγει ὁ Κύριος· Θὰ σᾶς πάρω ἀπὸ τὰ ἔθνη, καὶ θὰ σᾶς συγκεντρώσω ἀπὸ ὅλες τίς χῶρες καὶ θὰ σᾶς εἰσαγάγω στὴ χώρα σας· Καὶ θὰ σᾶς ραντίσω μὲ νερὸ καθαρικὸ, καὶ θὰ καθαρισθεῖτε ἀπὸ ὅλες τίς ἀκαθαρσίες σας, καὶ ἀπὸ ὅλες τίς εἰδωλατρικὲς συνήθειές σας· Εγὼ θὰ σᾶς καθαρίσω. Καὶ θὰ σᾶς δώσω καρδιά καινούρια, καὶ θὰ σᾶς δώσω πνεῦμα καινούριο, καὶ θὰ ἀφαιρέσω τὴν πέτρινη καρδιά ἀπὸ τὸ σῶμα σας, καὶ θὰ σᾶς δώσω καρδιά σάρκινη. Καὶ θὰ δώσω τὸ πνεῦμα μου μέσα σας, καὶ θὰ σᾶς κάνω νὰ πορεύεσθε σύμφωνα μὲ τίς ἐντολές μου καὶ νὰ τηρήσετε τὰ προστάγματά μου. Καὶ ἔτσι θὰ κατοικήσετε ἀσφαλεῖς στὴ χώρα πού ἔδωσα τοὺς πατέρες σας, καὶ θὰ εἴσθε ὁ λαὸς μου, καὶ ἐγὼ θὰ εἶμαι ὁ Θεὸς σας.

Ἐκτενής...Κεφαλοκλισία. (Σελ. 41-44).

Ἀπόστιχα.

Τροπάρια.

<p>Τροπάρια.</p> <p>Αγνοούντα τὰ ἔθνη Κύριε, τὴν τοῦ παναγίου Πνεύματος, ἐν τοῖς Ἀποστόλοις σου γενομένην δύναμιν, τὴν ἐναλλαγὴν τῶν γλωσσῶν, μέθην εἶναι ἐνόμιζον, ἡμεῖς δὲ στηριχθέντες ὑπ' αὐτῶν, ἀπαύστως οὕτω λέγομεν· Τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἅγιον, μὴ ἀντανέλης ἀφ' ἡμῶν, δεόμεθα φιλάνθρωπε.</p> <p>Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός, καὶ Πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου.</p> <p>Κύριε, τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἡ ἐπιφοίτησις, τοὺς Ἀποστόλους σου ἐμφορήσασα, ἐν ἐτέραις γλώσσαις λαλεῖν παρεσκεύασεν· ὅθεν τὸ παράδοξον, τοῖς μὲν ἀπίστοις μέθη ἐνομιζέτο, τοῖς δὲ πιστοῖς πρόξενον σωτηρίας· οὐ τῆς ἐλλάμψεως καὶ ἡμᾶς ἀξιώσον, δεόμεθα φιλάνθρωπε.</p> <p>Στίχ. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου, καὶ τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἅγιον μὴ ἀντανέλης ἀπ' ἐμοῦ.</p> <p>Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ παρῶν, καὶ τὰ πάντα πληρῶν, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν, καὶ ζωῆς χορηγός, ἐλθέ, καὶ σκήνωσον ἐν ἡμῖν, καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος, καὶ σῶσον, ἀγαθέ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν ...</p> <p>Γλῶσσαι ποτὲ συνεχύθησαν, διὰ τὴν τόλμαν</p>		<p>Τὰ ἔθνη, Κύριε, ἀγνοώντας τὴ δύναμη τοῦ Παναγίου Πνεύματος, πού ἦλθε στους Ἀποστόλους, νόμιζαν μέθη τὸ χάρισμα τῆς γνώσεως τῶν γλωσσῶν· Ἐμεῖς ὁμως ἀφοῦ στηριχθήκαμε ἀπ' αὐτούς, λέμε ἀκατάπαυστα τὰ ἐξῆς: Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο μὴν τὸ ἀφαιρέσεις ἀπὸ ἐμᾶς, σέ παρακαλοῦμε, φιλάνθρωπε.</p> <p>Στίχ. Καρδιά καθαρή ἐγκατάστησε μέσα μου, Θεέ μου, καὶ πνεῦμα εὐκρινείας ἐγκαίνισε στὰ βάθη τῆς ὑπάρξεώς μου.</p> <p>Κύριε, ἡ ἐπιφοίτηση (ἢ κάθοδος) τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀφοῦ κατέλαβε τοὺς ἀποστόλους, τοὺς ἔκανε ἱκανοὺς νὰ μιλοῦν σὲ ξένες γλῶσσες· Γί' αὐτὸ τὸ παράδοξο αὐτὸ φαινόμενο ἀπὸ τοὺς ἀπίστους μὲν νομιζόταν μέθη, ἀλλὰ ἀπὸ τοὺς πιστοὺς νομιζόταν αἰτία πού προξενεῖ τὴ σωτηρία· Κάνε κι ἐμᾶς ἀξιούς γιὰ τὸ φωτισμό του, σέ παρακαλοῦμε, Φιλάνθρωπε.</p> <p>Στίχ. Μὴ με ἀπορρίψεις ἀπὸ τὸ πρόσωπό σου, καὶ τὸ Πνεῦμα σου τὸ Ἅγιο μὴν τὸ ἀφαιρέσεις ἀπὸ ἐμένα.</p> <p>Βασιλιά οὐράνιε, Παράκλητε (Παρηγορητὴ) πού εἶσαι τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας (τῆς ἀξιοπιστίας), πού εἶσαι παρῶν παντοῦ, καὶ γεμίζεις τὰ πάντα, πού εἶσαι ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν καὶ χορηγός τῆς ζωῆς· Ἐλα καὶ κατοίκησε μέσα μας, καὶ καθάρισέ μας ἀπὸ κάθε κηλίδα, καὶ σῶσε, ἀγαθέ, τίς ψυχές μας.</p> <p>Δόξα ... Καὶ νῦν ...</p> <p>Κάποτε οἱ γλῶσσες ἔπαθαν σύγχυση ἐξ αἰτίας τῆς τόλμης τῆς κατασκευῆς τοῦ Πύργου τῆς Βαβέλ· Τώρα</p>
--	--	--

τῆς πυργοποιΐας, γλῶσσαι δὲ νῦν ἐσοφίσθησαν, διὰ τὴν δόξαν τῆς θεογνωσίας. Ἐκεῖ κατεδίκασε Θεὸς τοὺς ἀσεβεῖς τῷ πταίσματι, ἐνταῦθα ἐφώτισε Χριστὸς τοὺς ἀλιεῖς τῷ Πνεύματι. Τότε κατειργάσθη ἡ ἀφωνία, πρὸς τιμωρίαν, ἄρτι καινουργεῖται ἡ συμφωνία, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Νῦν ἀπολύεις . (Σελ. 82).

Τρισάγιον. (Σελ. 1-2).

Ἀπολυτίκιον.

Εὐλογητὸς εἶ, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ πανσόφους τοὺς ἀλιεῖς ἀναδείξας, καταπέμψας αὐτοῖς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, καὶ δι' αὐτῶν τὴν οἰκουμένην σαγηνεύσας, φιλάνθρωπε, δόξα σοι. (Ἐκ γ').

Ἀπόλυσις: (Σελ. 36).

ΚΥΡΙΑΚΗ ΑΓΙΑΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ
ΟΡΘΟΣ

(Προκαταρκτικά. (Σελ. 82-97).

Καθίσματα.

Τὴν μεθέορτον πιστοί, καὶ τελευταίαν ἐορτὴν, ἐορτάσωμεν φαιδρῶς· αὕτη ἐστὶ Πεντηκοστή, ἐπαγγελίας συμπλήρωσις, καὶ προθεσμίας· ἐν ταύτῃ γὰρ τὸ πῦρ, τοῦ Παρακλήτου εὐθύς, κατέβη ἐπὶ γῆς, ὥσπερ ἐν εἴδει γλωσσῶν, καὶ Μαθητὰς ἐφώτισε, καὶ τούτους οὐρανομύστας ἀνέδειξε. Τὸ φῶς ἐπέστη, τοῦ Παρακλήτου, καὶ τὸν κόσμον, ἐφώτισε. (Δίς),.

ὁμως προικίσθησαν μέ σοφία γιά τή δόξα τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖ καταδίκασε ὁ Θεός τούς ἀσεβεῖς γιά τό σφάλμα τους· Ἐδῶ ἐφώτισε ὁ Χριστός τούς ψαράδες μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα. Τότε ἐπιβλήθηκε ὡς τιμωρία ἡ ἀφωνία (ἀδυναμία συνεννοήσεως)· Τώρα παρουσιάζεται καινούρια ἡ ὁμοφωνία γιά τή σωτηρία τῶν ψυχῶν μας.

Νῦν ἀπολύεις . (Σελ. 82).

Τρισάγιο: (Σελ. 1-2).

Ἀπολυτίκιο.

Εἶσαι ἄξιος δοξολογίας, Χριστέ Θεέ μας, ἐσύ πού ἀνέδειξες πανσόφους τοὺς ψαράδες, στέλνοντάς τους τό Πνεῦμα τό Ἅγιο, καί διά μέσου αὐτῶν συνέλαβες στά δίχτυα σου τὴν οἰκουμένη, φιλάνθρωπε, δόξα σ' ἐσένα.

Ἀπόλυση: (Σελ. 36).

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ
ΟΡΘΟΣ

Προκαταρκτικά. (Σελ. 82-97).

Καθίσματα.

Πιστοί, ἄς ἐορτάσουμε λαμπρά τὴν μετὰ τίς ἐορτές καὶ τελευταία ἐορτή, πού εἶναι ἡ Πεντηκοστή ἡ ἐκπλήρωση τῆς ὑποσχέσεως καὶ τῆς προθεσμίας της· Διότι αὕτη τὴν ἡμέρα κατέβηκε ἀμέσως ἐπάνω στή γῆ ἡ φωτιά τοῦ Παρακλήτου μέ τή μορφή πύρινων γλωσσῶν, καὶ φώτισε τοὺς Μαθητές, καὶ τοὺς ἀνέδειξε μυσταγωγούς τῶν οὐρανίων· Ἐμφανίσθηκε τό φῶς τοῦ Παρακλήτου καὶ φώτισε τὸν Κόσμο. (Δίς).

Ἡ πηγὴ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατεβαίνοντας σ'

Ἡ τοῦ Πνεύματος πηγὴ, ἐπιδημοῦσα τοῖς ἐν γῆ, εἰς πυρφόρους ποταμούς, μεριζομένη νοητῶς, τοὺς Ἀποστόλους ἐδρόσιζε φωταγωγοῦσα· καὶ γέγονεν αὐτοῖς, νέφος δροσῶδες τὸ πῦρ, φωτίζουσα αὐτούς, καὶ ὑετίζουσα φλόξ, δι' ὧν ἡμεῖς ἐλάβομεν τὴν χάριν, διὰ πυρός τε καὶ ὕδατος. Τὸ φῶς ἐπέστη, τοῦ Παρακλήτου, καὶ τὸν κόσμον ἐφώτισε.

(Δίς).

Μετὰ τὴν Ἑγερσιν Χριστέ, τὴν ἐκ τοῦ τάφου, καὶ τὴν πρὸς ὕψος οὐρανοῦ, θείαν Ἀνάληψιν, τοῖς θεόπταις τὴν δόξαν σου κατέπεμψας οἰκτίρμον· Πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαινίσας τοῖς Μαθηταῖς· ὅθεν, ὥσπερ κιθάρα μουσουργική, πᾶσιν ἐτραυολόγησαν, τῷ θεῷ πλήκτρῳ μυστικῶς, Σῶτερ, τὰ ἀπηχήματα, καὶ τὴν οἰκονομίαν σου. (Δίς).

Οἱ Ἀναβαθμοὶ.

Τό Α'. Ἀντίφωνον Δ'. ἤχου. (Σελ. 97-98).

Προκείμενον.

Τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὀδηγήσει μὲ ἐν γῆ εὐθεία.

Στίχ. Κύριε εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου.

Τάξις τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ὁρθρου.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 33).

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Ἰωάννην. (Κ'. 19-23).

Οὔσης ὀψίας τῆ ἡμέρα ἐκείνη τῆ μιᾶ σαββάτων, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ὅπου

αὐτοὺς πού βρίσκονταν στὴ γῆ, καθὼς χωριζόταν σὲ πύρινους ποταμούς πνευματικά, δρόσιζε τοὺς Ἀποστόλους φωταγωγώντας τους· Καὶ ἔγινε γι' αὐτοὺς ἡ φωτιά, νέφος πού τοὺς δρόσιζε, φλόγα πού τοὺς φωτίζε καὶ τοὺς ἔρριχνε δροσερὴ βροχή, διὰ μέσου τῶν ὁποίων ἐμεῖς λάβαμε τὴ χάρη μὲ φωτιά καὶ νερό. Ἐμφανίσθηκε τὸ φῶς τοῦ Παρακλήτου καὶ φώτισε τὸν Κόσμο. (Δίς).

Μετὰ τὴν Ἀνάσή σου, Χριστέ, ἀπὸ τὸν τάφο καὶ τὴν θεϊκὴ Ἀνάληψή σου πρὸς τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ, σ' αὐτοὺς πού σέ εἶδαν ὡς Θεό, ἔστειλες τὴ δόξα σου, Εὐσπλαχνε, ἐγκαινίζοντας μέσα στοὺς Μαθητές τὸ Πνεῦμα τῆς ἀλήθειας· Γι' αὐτό ὡς κιθάρα μουσικὴ κήρυξαν λαμπρά μὲ τὸ θεϊκὸ πλήκτρο (τὴν πέννα), μυστηριωδῶς, Σωτήρα, τοὺς οὐράνιους ἤχους καὶ τὴν οἰκονομία σου (ὅσα ἔκενες γιὰ μᾶς ἀπὸ ἀγάπη). (Δίς).

Οἱ Ἀναβαθμοὶ.

Τό Α'. ἀντίφωνο τοῦ Δ'. ἤχου. (Σελ. 97-98).

Προκείμενο.

Τὸ Πνεῦμα σου τὸ ἀγαθὸ ἄς μὲ ὀδηγήσει στὸν εὐθὴ δρόμο.

Στίχ. Κύριε, εἰσάκουσε τὴν προσευχή μου.

Τάξη τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ὁρθρου.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 33).

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Ἰωάννην. (Κ'. 19-23).

Ἐνῶ ἦταν βράδυ κατὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη τὴν πρώτη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδας, καὶ ἐκεῖ, ὅπου ἦταν συγκεντρωμένοι οἱ Μαθητές, καὶ ἦταν κλειστὲς οἱ θύρες ἀπὸ τὸν

ἦσαν οἱ μαθηταὶ συνηγμένοι διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔστη εἰς τὸ μέσον, καὶ λέγει αὐτοῖς· Εἰρήνη ὑμῖν. Καὶ τοῦτο εἰπὼν ἔδειξεν αὐτοῖς τὰς χεῖρας καὶ τὴν πλευρὰν αὐτοῦ. Ἐχάρησαν οὖν οἱ μαθηταὶ ἰδόντες τὸν Κύριον. Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς πάλιν· Εἰρήνη ὑμῖν. καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ πατήρ, καὶ γὰρ πέμπω ὑμᾶς. Καὶ τοῦτο εἰπὼν ἐνεφύσησε καὶ λέγει αὐτοῖς· Λάβετε Πνεῦμα ἅγιον· ἂν τινων ἀφήτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς, ἂν τινων κρατῆτε, κεκράτηνται.

«Ἀνάστασιν Χριστοῦ...». (Σελ. 22).

Ὁ Ν'. Ψαλμός. (Σελ. 2-4).

Πεντηκοστάριο.

Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ παρὼν, καὶ τὰ πάντα πληρῶν, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν, καὶ ζωῆς χορηγός, ἐλθέ, καὶ σκήνωσον ἐν ἡμῖν, καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος, καὶ σῶσον ἀγαθὴ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Σῶσον ὁ Θεός...

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 36-37).

Κανόνες.

Ὡδὴ Α'.

Πεζός.

«Πόντῳ ἐκάλυψε Φαραῶ σὺν ἄρμασιν, ὁ συντρίβων πολέμους ἐν ὑψηλῷ βραχίονι, ἄσωμεν αὐτῷ, ὅτι δεδόξασται».

φόβο τῶν Ἰουδαίων, ἦλθε ὁ Ἰησοῦς καὶ στάθηκε στή μέση καὶ τοὺς λέγει· Εἰρήνη ἴστε. Καὶ λέγοντας αὐτὸ ἔδειξε ἴστε αὐτοῦς τὰ χεῖρα καὶ τὴν πλευρὰ του. Χάρηκαν λοιπὸν οἱ Μαθητῆς, ὅταν εἶδαν τὸν Κύριο. Εἶπε λοιπὸν ἴστε αὐτοῦς ὁ Ἰησοῦς πάλιν· Εἰρήνη ἴστε. Ὅπως μὲ ἀπέστειλε ὁ Πατέρας, ἔτσι κι ἐγὼ στέλνω ἴστε. Καὶ μόλις εἶπε αὐτὸ φύσηξε ἴστε αὐτοῦς καὶ τοὺς λέγει, λάβετε Πνεῦμα Ἅγιο· Ἐάν σέ κάποιους συγχωρήσετε τίς ἁμαρτίες τους, συγχωροῦνται ἴστε αὐτοῦς, ἐάν σέ κάποιους τίς κρατήσετε παραμένουν ἀσυγχώρητες.

«Ἀνάστασιν Χριστοῦ...». (Σελ. 22).

Ὁ Ν'. Ψαλμός. (Σελ. 2-4).

Πεντηκοστάριο.

Βασιλιά οὐράνιε, Παράκλητε (Παρηγορητή), Πνεῦμα τῆς ἀληθείας (τῆς ἀξιοπιστίας), πού εἶσαι παρὼν παντοῦ, καὶ γεμίζεις τὰ πάντα, πού εἶσαι ὁ Θεσαυρὸς τῶν ἀγαθῶν καὶ χορηγὸς τῆς ζωῆς· Ἐλα καὶ κατοίκησε μέσα μας, καὶ καθάρισέ μας ἀπὸ κάθε κηλίδα, καὶ σῶσε, ἀγαθέ, τίς ψυχές μας.

Σῶσον ὁ Θεός...

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 36-37).

Κανόνες.

Ὡδὴ Α'.

Πεζός.

Μέ τὰ νερά τῆς θάλασσας σκέπασε τὸν Φαραῶ μαζί μὲ τὰ ἄρματα, αὐτὸς ὁ ὁποῖος συντρίβει τοὺς πολέμους (τοὺς ἐχθρούς) μὲ πανίσχυρη δύναμη· Ἄς ψάλουμε ἴστε αὐτόν, γιατί εἶναι δοξασμένος.

Ὅπως ὑποσχέθηκες παλαιότερα στοὺς Μαθητῆς, μέ

Ἔργω, ὡς πάλαι τοῖς Μαθηταῖς ἐπηγγείλω, τὸ Παράκλητον Πνεῦμα ἐξαποστείλας Χριστέ, ἔλαμψας τῷ κόσμῳ φῶς, φιλάνθρωπε.

Νόμῳ τὸ πάλαι προκηρυχθὲν καὶ Προφήταις, ἐπληρώθη, τοῦ θείου Πνεύματος σήμερον· πᾶσι γὰρ πιστοῖς χάρις ἐκκέχεται.

Ἰαμβικός.

«Θεῖω καλυφθεὶς ὁ βραδύγλωστος γνόφῳ. Ἐρρητόρευσε τὸν θεόγραφον νόμον· Ἴλυν γὰρ ἐκτινάξας ὄμματος νόου, Ὁρᾶ τὸν ὄντα, καὶ μυεῖται Πνεύματος Γνώσιν, γεραίρων ἐνθέοις τοῖς ἄσμασιν».

Ἐφη τὸ σεπτὸν καὶ σεβάσιμον στόμα. Νοσφισμὸς ὑμῖν οὐ γενήσεται φίλοις. Ἐγὼ γὰρ εἰς πατρῶον ὑψιστον θρόνον Συνεδριάζων, ἐκχεῶ τοῦ Πνεύματος, Λάμψαι ποθοῦσι, τὴν χάριν τὴν ἄφθονον.

Ὅρος βεβηκῶς, ἀτρεκέστατος Λόγος, Γαληνόμορφον ἐκτελεῖ τὴν καρδίαν. Ἔργον γὰρ ἐκπεράνας, εὐφρανε φίλους, Πνοῇ βιαία, καὶ πυρὸς γλωττήμασι, Νείμας τὸ Πνεῦμα Χριστός, ὡς ὑπέσχετο.

Ὡδή Γ'.

Πεζός.

«Τὴν ἐξ ὑψους δύναμιν τοῖς Μαθηταῖς, Χριστέ, ἕως ἂν ἐνδύσησθε ἔφης, καθίστατε ἐν Ἱερουσαλήμ,

ἔργο ἐξαπέστειλες τὸ Παράκλητο (τὸ παρηγορητικό) Πνεῦμα, Χριστέ, ὡς φῶς καὶ ἔλαμψες στὸν κόσμον, φιλάνθρωπε.

Αὐτὸ πού κηρύχθηκε προηγουμένως μὲ τὸ νόμο καὶ τοὺς Προφήτες ἐκπληρώθηκε· Διότι σήμερον ξεχύθηκε σὲ ὅλους τοὺς πιστοὺς ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἰαμβικός.

Ἀφοῦ καλύφθηκε ἀπὸ θεϊκὸ σκοτάδι ὁ βραδύγλωστος Μωυσῆς, ρητόρευσε τὸν νόμο τὸν γραμμένο ἀπὸ τὸν Θεό· Καὶ ἀφοῦ πέταξε τὴ λάσπη, τὴν ἀκαθαρσία, μακριὰ ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ νοῦ, βλέπει τὸν Θεό τὸν ἀληθινό, καὶ μυεῖται στὴ γνώση τοῦ Πνεύματος, δοξάζοντας τὸ Θεό μὲ θεϊκὰ ἄσματα.

Εἶπε τὸ σεπτὸ καὶ σεβάσιμον στόμα τοῦ Χριστοῦ· Νὰ μὴ χωρισθεῖτε ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο ἐσεῖς οἱ φίλοι μου. Διότι ἐγὼ ἀνεβαίνοντας καὶ καθισμένος στὸν πατρικό θρόνο, θὰ ξεχύσω τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, γιὰ νὰ λάμψει, σὲ ὅσους ποθοῦν, ἡ ἄφθονη χάρις.

Ἀφοῦ ἀνέβηκε στὸ ὄρος ὁ ἀληθέστατος Λόγος τοῦ Θεοῦ, γέμισε μὲ γαλήνη τὴν καρδιά τῶν Ἀποστόλων· Διότι, ἀφοῦ ἔφερε σὲ πέρας τὸ ἔργο του, χαροποίησε αὐτοὺς πού ἀγαποῦσε μοιράζοντας τὸ Πνεῦμα ὁ Χριστός, ὅπως ὑποσχέθηκε, μὲ βία πνοῆ καὶ μὲ πύρινες γλώσσες.

Ὡδή Γ'.

Πεζός.

Στοὺς Μαθητές, Χριστέ, εἶπες· Καθίστε στὴν Ἱερουσαλήμ, ἕως ὅτου ντυθεῖτε τὴν ἐξ ὑψους δύναμη. Καὶ ἐγὼ θὰ σᾶς στείλω ἄλλον Παράκλητο (Παρηγορη-

ἐγὼ δὲ ὡς ἐμὲ Παράκλητον ἄλλον, Πνεῦμα τὸ ἐμόν τε καὶ Πατρός ἀποστελῶ, ἐν ᾧ στερεωθήσεσθε».

Ἡ τοῦ θείου Πνεύματος ἐπιδημήσασα δύναμις, τὴν μερισθειῶσαν πάλαι φωνήν, κακῶς ὁμοιοποιήσαντων, εἰς μίαν ἁρμονίαν θείως συνῆψε, γινώσκοντες συνετίζουσα πιστοῦς τῆς Τριάδος, ἐν ἧ ἔστερεώθημεν.

Ἰαμβικός.

«Ἐρρηξε γαστρός ἠτεκνωμένης πέδας, ὕβριν τε δυσκάθεκτον εὐτεκνουμένης, Μόνη προσευχὴ τῆς Προφήτιδος πάλαι Ἄννης, φερούσης πνεῦμα συντετριμμένον, Πρὸς τὸν δυνάστην, καὶ Θεὸν τῶν γνώσεων».

Ἄληπτός ἐστιν ἡ θεαρχικωτάτη Ῥήτρας γὰρ ἐξέφηνε τοὺς ἀγραμμάτους, Ἄλις σοφιστὰς συστομίζοντας λόγῳ, Καὶ τῆς βαθείας νυκτὸς ἐξαιρουμένους, Λαοὺς ἀπειροῦς, ἀστραπῆ τοῦ Πνεύματος.

Ἦν ἐκπορευτὸν ἐξ ἀγεννήτου φάους, Τὸ πανσθενουργόφωτον ἀφθιτον σέλας, Οὐ τὴν δι' Υἱοῦ πατρικῆς ἐξουσίας, Νῦν ἐμφανίζει συμφυῆ φρουκτωριάν, Πυρῶδες ἦχος ἐν Σιών τοῖς ἔθνεσιν.

Μικρὰ Συναπτὴ. (Σελ. 17).

Ἐκφώνησις.

τῆ) ὅπως ἐμένα, τὸ Πνεῦμα τὸ δικό μου καὶ τοῦ Πατρὸς, μὲ τὸ ὅποιο θὰ στερεωθεῖτε στὴν πίστη.

Ἡ δύναμη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ποὺ ἦλθε στὸν κόσμο, τὸν χωρισμὸ (τὴ διαφοροποίηση) τῶν γλωσσῶν ποὺ συνέβη παλαιά, ἐπειδὴ οἱ ἄνθρωποι ἔδειξαν κακὴ ὁμόνοια, τὴ μετέβαλε καὶ τὴν ἔνωσε μὲ τὴ θεία χάρη σὲ μίαν ἁρμονία δίνοντας σύνεση στοὺς πιστοὺς, νὰ γνωρίσουν (καὶ νὰ πιστέψουν) στὴν Ἁγία Τριάδα, μὲ τὴν ὁποία στερεωθήκαμε στὴν πίστη.

Ἰαμβικός.

Διέλυσε τὰ δεσμὰ τῆς στείρας κοιλιᾶς τῆς Ἄννας καὶ τὴν ἀκατάσχετη τὴν ἀσυγκράτητη περιφρόνηση τῆς πολύτεκνης (Φεννάνας), μόνη ἢ προσευχὴ τῆς προφήτιδος Ἄννας παλαιά, ἡ ὁποία εἶχε πνεῦμα συντετριμμένο, ταπεινὸ, πρὸς τὸν ἐξουσιαστὴ καὶ παντογνώστη Θεό.

Εἶναι ἀκατάληπτη (ἀκατανόητη) ἡ ἐξουσία τῆς Ἁγίας Τριάδας· Γιατί ἔκανε ρήτορες τοὺς ἀγραμμάτους, τοὺς ἔκανε ἀμέσως σοφοὺς, γιὰ νὰ κηρύττουν μὲ σύντομα λόγια καὶ μὲ τὴν ἀστραπὴ (τὴ λάμψη) τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νὰ βγάζουν πολλοὺς λαοὺς ἀπὸ τὴ βαθιὰ νύχτα τῆς ἀγνοίας.

Ἐκπορευόταν ἀπὸ ἀγέννητο φῶς (τὸν Πατέρα) τὸ ἄσβηστο φῶς (τὸ Ἅγιο Πνεῦμα), ποὺ εἶναι παντοδύναμο στό νὰ φωτίζει, τοῦ ὁποίου Πατέρα τὴν ἐξουσία, διὰ τοῦ Υἱοῦ τὴν ἐμφανίζει ὡς φεγγοβόλημα τῆς ἴδιας φύσεως, τώρα ποὺ ἦλθε ὡς πύρινος ἦχος στὴ Σιών γιὰ τὰ ἔθνη.

Μικρὴ Συναπτὴ. (Σελ. 17).

Ἐκφώνηση.

Ὅτι σύ εἶ ὁ Θεός... (Σελ. 18).

<p>Ὅτι σύ εἶ ὁ Θεός... (Σελ. 18).</p> <p>Κάθισμα.</p> <p>Οἱ τοῦ Σωτῆρος ἐρασταὶ χαρᾶς ἐπλήσθησαν, καὶ θάρσος ἔλαβον, οἱ πρῶην δειλιῶντες, ὡς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον σήμερον ἐξ ὕψους, κατήλθεν ἐπὶ τὸν οἶκον τῶν Μαθητῶν, καὶ ἄλλος ἄλλα ἐλάλει πρὸς τοὺς λαοὺς· γλῶσσαι γὰρ διεσπάρησαν, ὀρώμεναι ὡσεὶ πυρός, καὶ τούτους οὐ κατέφλεξαν, ἀλλὰ μᾶλλον ἐδρόσισαν. (Δίς).</p> <p>Ὡδὴ Δ'.</p> <p>Πεζός.</p> <p>«Κατανοῶν ὁ Προφήτης, τὴν ἐπ' ἐσχάτων σου Χριστὲ ἔλευσιν, ἀνεβόα· τὴν σὴν εἰσακήκοα, Κύριε, δυναστείαν, ὅτι πάντα τοῦ σῶσαι, τοὺς χριστοὺς σου ἐλήλυθας».</p> <p>Ὁ ἐν Προφήταις λαλήσας, καὶ διὰ νόμου κηρυχθεὶς, πρῶην τοῖς ἀτελεῖσι, Θεὸς ἀληθὴς ὁ Παράκλητος, τοῖς τοῦ Λόγου ὑπηρέταις καὶ μάρτυσι, γνωρίζεται σήμερον.</p> <p>Σῆμα Θεότητος φέρον, τοῖς Ἀποστόλοις ἐν πυρὶ, Πνεῦμα κατεμερίσθη, καὶ ξέναις ἐν γλώσσαις ἐνέφηεν, ὡς πατρόθεν θεῖον σθένος, ἐρχόμενον ἐστὶν αὐτοκέλευστον.</p> <p>Ἰαμβικός.</p> <p>«Ἄναξ ἀνάκτων, οἶος ἐξ οἴου μόνος, Λόγος προελθὼν, Πατρὸς ἐξ ἀναιτίου. Ἰσοσθενὲς σου Πνεῦμα τοῖς Ἀποστόλοις, Νημερτὲς ἐξέπεμψας</p>		<p>Κάθισμα.</p> <p>Οἱ φίλοι τοῦ Σωτῆρα γέμισαν ἀπὸ χαρᾶς, καὶ πῆραν θάρσος, αὐτοὶ ποὺ προηγουμένως δειλίαζαν, ὅταν τὸ Ἅγιο Πνεῦμα σήμερα κατέβηκε ἀπὸ ψηλά στό σπίτι τῶν Μαθητῶν, καὶ ὁ καθένας μιλοῦσε διαφορρετικὴ γλῶσσα πρὸς τοὺς λαοὺς· Διότι διασκορπίσθησαν γλῶσσες ποὺ φαίνονταν ὡς γλῶσσες φωτιᾶς, καὶ δέν τοὺς ἔκαψαν, ἀλλὰ μᾶλλον τοὺς δρόσισαν.</p> <p>Ὡδὴ Δ'.</p> <p>Πεζός.</p> <p>Κατανοῶντας ὁ Προφήτης, Χριστέ, τὸν ἐρχομὸ σου κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, φώναζε δυνατὰ· Ἄκουσα, Κύριε, μὲ προσοχὴ γιὰ τὴ δική σου δύναμη, ὅτι δηλαδή ἦλθες νὰ σώσεις ὅλους τοὺς χρισμένους μὲ τὴ χάρη σου.</p> <p>Ὁ Παράκλητος (τὸ Ἅγιο Πνεῦμα), ποὺ μίλησε μὲ τοὺς Προφήτες καὶ κηρύχθηκε μὲ τὸ νόμο προηγουμένως στοὺς ἀτελεῖς (τοὺς Ἑβραίους), σήμερα γίνεται γνωστός ὡς Θεὸς ἀληθινός στοὺς ὑπηρέτες καὶ μάρτυρες τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ (τοὺς Ἀποστόλους).</p> <p>Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα φέροντας τὸ σημάδι τῆς Θεότητος, μοιράσθηκε ὡς πύρινες γλῶσσες στοὺς Ἀποστόλους, καὶ τοὺς φώτισε νὰ μιλοῦν σὲ ξένες γλῶσσες, καὶ ὑπέδειξε ὅτι ἔρχεται ἀπὸ τὸν Πατέρα ὡς θεία δύναμη αὐθόρμητο (μὲ δική του θέληση).</p> <p>Ἰαμβικός.</p> <p>Βασιλιά βασιλέων, Ἐσύ ποὺ γεννήθηκες μόνος ἀπὸ Μόνου, δηλαδή Λόγος ποὺ προῆλθες ἀπὸ Πατέρα ἀναιτίο, αὐθύπαρκτο, (ποὺ δέν ἔχει ἀπὸ ἄλλον τὴν αἰτία τῆς ὑπάρξεώς του), ὡς εὐεργέτης ἔστειλες ἰσοδύναμο μ'</p>
--	--	---

ὡς εὐεργέτης, Ἰδουσι· Δόξα τῷ κράτει σου, Κύριε».

Λουτρὸν τὸ θεῖον τῆς παλιγγενεσίας, Λόγω κεραννὺς συντεθειμένη φύσει, Ὀμβροβλυτεῖς μοι ῥεῖθρον ἐξ ἀκηράτου Νενυγμένης σου πλευρᾶς, ὦ Θεοῦ Λόγε, Ἐπισφραγίζων τῇ ζέσει τοῦ Πνεύματος.

Κάμπει τὰ πάντα τῷ Παρακλήτῳ γόνυ, Γόνω τε Πατρός, Πατρὶ συμφυεστάτῳ. Ἐν γὰρ προσώποις οἶδε τριττοῖς οὐσίαν, Νημερτές, ἀπρόσιτον, ἄχρονον, μίαν. Ἐλαμψε φῶς γὰρ ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος.

Τελεῖσθε πάντες τῇ θεαρχικωτάτῃ, Ὅσοι λατρευταὶ τῆς τριφεγγοῦς οὐσίας. Ὑπερφῶς τελεῖ γὰρ ὡς εὐεργέτης, Καὶ πυρσολαμπεῖ Χριστὸς εἰς σωτηρίαν, Ὅλην πορίζων τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος.

Ὡδὴ Ε'.

Πεζός.

«Τὸ διὰ τὸν φόβον σου ληφθὲν, Κύριε, ἐν γαστρὶ τῶν Προφητῶν, καὶ κηθὲν ἐπὶ τῆς γῆς πνεῦμα σωτηρίας, ἀποστολικὰς καρδίας κτίζει καθαρὰς, καὶ ἐν τοῖς πιστοῖς εὐθὲς ἐγκαινίζεται φῶς γὰρ καὶ εἰρήνη, διότι τὰ σὰ προστάγματα».

Ἡ ἐπιφοιτήσασα ἰσχὺς σήμερον, αὕτη Πνεῦμα

ἐσένα, ἀψευδές, ἀλάνθαστο, Πνεῦμα στοὺς Ἀποστόλους, οἱ ὅποιοι ψάλλουν· Δόξα στὴ δύναμή σου, Κύριε.

Τὸ θεϊκὸ Λουτρό τῆς ἀναγεννήσεως (τὸ Βάπτισμα) ἀναμειγνύοντάς το μέ τόν λόγο, σύμφωνα μέ τή διπλή μου φύση, μοῦ τό ρίχνεις ὡς βροχὴ ἀπὸ τό ρεῦμα τῆς τραυματισμένης ἀμόλυπτης πλευρᾶς σου, Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἐπισφραγίζοντάς το μέ τή θερμότητα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Τὰ πάντα λυγίζουν τὰ γόνατά τους μπροστά στό Ἅγιο Πνεῦμα, καὶ τόν Υἱό τοῦ Πατέρα, πού ἔχουν μία φύση· Διότι ὁ κόσμος γνώρισε στά τρία Πρόσωπα οὐσία ἀληθινή, ἀπλησίαστη, ἄχρονη, μία· Γιατί ἔλαμψε ὡς φῶς ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Προσκυνεῖτε ὅλοι τῇ θεϊκῇ ἐξουσία, ὅσοι λατρεύετε τὴν Τριαδικὴ οὐσία· Διότι ὁ Χριστὸς ὡς εὐεργέτης, ἐργάζεται ὑπερφυσικά τὴ σωτηρία, καὶ φωτίζει ὡς φῶς χορηγώντας ὅλη τὴ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ὡδὴ Ε'.

Πεζός.

Τὸ Πνεῦμα τῆς σωτηρίας, τό ὅποιο χάρις στόν φόβο σου συνελήφθη, Κύριε, πνευματικά στά σπλάχνα τῶν Προφητῶν, καὶ κυοφορήθηκε ἐπάνω στὴ γῆ, κάνει καθαρές τίς καρδιές τῶν Ἀποστόλων, καὶ ἐγκαινίζεται, ἀνανεώνεται, στοὺς πιστοὺς ὀδηγώντας τους στὴν εὐθεῖα ὁδὸ. Διότι πράγματι τὰ προστάγματά σου εἶναι φῶς καὶ εἰρήνη.

Ἡ δύναμη πού ἐπιφοίτησε σήμερα, αὕτη εἶναι τό

ἀγαθόν, Πνεῦμα σοφίας Θεοῦ, Πνεῦμα ἐκ Πατρὸς ἐκπορευτόν, καὶ δι' Υἱοῦ πιστοῖς ἡμῖν πεφηνός, μεταδοτικόν, ἐν οἷς κατοικίζεται φύσει, τῆς ἐν ἧ κατοπτεύεται ἀγιότητος.

Ἰαμβικός.

«Λυτήριον κάθαρσιν ἀμπλακημάτων, Πυρίπνοον δέξασθε Πνεύματος δρόσον, Ὡ τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας, Νῦν ἐκ Σιών γὰρ ἐξελήλυθε νόμος, Ἡ γλωσσοπυρσόμορφος Πνεύματος χάρις».

Καθὼς περ εὐδόκησεν αὐτεξουσίως, Ἀδέσποτον κάτεισι Πνεῦμα πατρόθεν, Σοφίζον ἐν γλώσσησι τοὺς Ἀποστόλους, Ἐπισφραγίζον τὸν φερέσβιον Λόγον, Πατροσθενὲς ξύμορφον, ὃν Σωτὴρ ἔφη.

Ἰῆτο τὰς φρένας μὲν ἐξ ἁμαρτίας, Χ' αὐτῷ κατεσκεύαζε τῶν Ἀποστόλων, Θεὸς Λόγος πάνταρχος, ἄχραντον δόμον. Ὁμοσθενοῦς δὲ καὶ συνουσιουμένου, Νῦν ἐγκατοικίζεται Πνεύματος φάος.

Ὡδὴ ΣΤ'.

Πεζός.

«Ναυτιῶν τῷ σάλῳ, τῶν βιοτικῶν μελημάτων, συμπλοῖς ποντούμενος ἁμαρτίαις, καὶ ψυχοφθόρῳ θηρὶ προσριπτούμενος, ὡς ὁ Ἰωνᾶς Χριστὲ βοῶ σοι· Ἐκ θανατηφόρου με βυθοῦ

Ἀγαθὸ Πνεῦμα, τὸ Πνεῦμα τῆς σοφίας τοῦ Θεοῦ· Τὸ Πνεῦμα ποῦ ἐκπορεύεται ἀπὸ τὸν Πατέρα, καὶ ἐμφανίζεται σ' ἐμᾶς τοὺς πιστοὺς μὲ τὴ δύναμη τοῦ Υἱοῦ· Καὶ μεταδίδει ἀγιότητα, σ' αὐτοὺς ποῦ κατοικεῖ, καὶ φαίνεται μέσα στὴν ὑπαρξή τους.

Ἰαμβικός.

Ὡ τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας, δεχθεῖτε τὴν πυρίπνοη δροσιά (ποῦ πνέει φωτιά) τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δηλαδή τὴν κάθαρση ποῦ ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὰ ἁμαρτήματα· Διότι τώρα ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ βγήκε ὡς ἄλλος νόμος, ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος μὲ μορφή πυρίνων γλωσσῶν.

Ὅπως ἀκριβῶς εὐδόκησε (θέλησε μὲ συμπάθεια) μὲ δική του ἐξουσία, κατεβαίνει ἐλεύθερο τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἀπὸ τὸν Πατέρα δίνοντας σοφία στοὺς Ἀποστόλους μὲ τίς γλώσσες, ἐπισφραγίζοντας τὸ Ζωοδότη Λόγο, τὸ ὁποῖο εἶναι δύναμη ποῦ βγαίνει ἀπὸ τὸν Πατέρα καὶ ἔχει τὴν ἴδια φύση, ὅπως εἶπε ὁ Σωτὴρας.

Ἐθεράπευε βέβαια ἀπὸ τὴ ἁμαρτία τὸ νοῦ τῶν Ἀποστόλων ὁ ἐξουσιαστής τῶν πάντων Λόγος τοῦ Θεοῦ, καὶ κατασκεύαζε γιὰ τὸν ἑαυτό του καθαρὴ κατοικία· Καὶ τώρα ἐγκαθίσταται ἐκεῖ τὸ φῶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ποῦ ἔχει τὴν ἴδια δύναμη καὶ οὐσία.

Ὡδὴ ΣΤ'.

Πεζός.

Καθὼς εἶμαι ζαλισμένος ἀπὸ τὴν τρικυμία τῶν βιοτικῶν φροντίδων, καὶ καταποντίζομαι ἀπὸ τίς ἁμαρτίες ποῦ συμπλέουν μαζί μου, καὶ πέφτω στὸ στόμα τοῦ ψυχοφθόρου θηρίου, τοῦ διαβόλου, ὅπως ὁ

ἀνάγαγε».

Ἐκ τοῦ Πνεύματός σου, σάρκα ἐπὶ πᾶσαν, ὡς εἶπας, πλουσίως ἐξέχεας, καὶ ἐπληρώθη τῆς σῆς ἡ σύμπασα γνώσεως Κύριε· ὅτι ἐκ Πατρὸς Υἱὸς ἀρρεύστως ἔφυς, καὶ τὸ Πνεῦμα ἀμερίστως πρόεισιν.

Ἰαμβικός.

«Ἰλασμός ἡμῖν Χριστέ καὶ σωτηρία, Ὁ Δεσπότης ἔλαμψας ἐκ τῆς Παρθένου, Ἰν, ὡς Προφήτην θηρὸς ἐκ θαλαττίου, Στέρνων Ἰωνᾶν, τῆς φθορᾶς διαρπάξης, Ὅλον τὸν Ἀδάμ, παγγενῆ πεπτωκότα».

Ἰμερτὸν ἡμῖν εὐθὲς ἐν τοῖς ἐγκάτοις, Αἰωνίως ἔξουσι Πνεῦμα καινίσαις, Πατροπροβλήτως πάντοτε ξυνημμένον, Ὑλῆς ἀπεχθοῦς καυστικῶν μολυσμάτων, Ρύπου τε φρενῶν ὀυπτικὸν Παντοκράτορ.

Ὁρεκτὸν ἀξίωμα τοῖς Ἀποστόλοις, Σιωνίταις μίμνουσι σὴν παρουσίαν, Γνώρισμα Πνεῦμα πατρογεννήτου Λόγου, Λέσχην ἀπηνῆ τῶν ἐθνῶν ποπυσμάτων, Ὠκιστα δεικνύς, πυρπνώως καθιδρύεις.

Ἰωνᾶς, Χριστέ, σοῦ φωνάζω· Βγάλε με ἀπὸ τοῦ θανατηφόρου βυθού.

Ἀπὸ τὰ χαρίσματα τοῦ Πνεύματός σου ἔδωσες πλούσια σὲ κάθε ἄνθρωπο, ὅπως προεἶπες, καὶ γέμισε ὅλη ἡ γῆ ἀπὸ τῆ δικῆ σου γνώση, Κύριε, ὅτι δηλαδή Ἐσὺ ὁ Υἱὸς γεννήθηκες ὑπερφυσικά ἀπὸ τὸν Πατέρα, καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα προέρχεται ἀπὸ τὸν Πατέρα, χωρὶς νὰ χωρίζεται (ἀπὸ τῆ μία Θεότητα).

Ἰαμβικός.

Ὡς συγχώρηση γιὰ μᾶς, Χριστέ, καὶ σωτηρία, Ἐσὺ ὁ Κύριος ἀνέτειλες ἀπὸ τὴν Παρθένο, ὥστε, ὅπως τὸν Προφήτη Ἰωνᾶ (τὸν ἄρπαξες) ἀπὸ τὰ σπλάχνα τοῦ θαλάσσιου θηρίου, ἔτσι νὰ ἀρπάξεις ἀπὸ τῆ φθορᾶ ὀλόκληρο τὸν Ἀδάμ, στὴν ὁποία (φθορᾶ) ἔπεσε μαζί μὲ ὅλο τὸ γένος του.

Εἶθε νὰ ἐγκαινιάσεις στὰ ἔγκατά μας (μέσα στὴν ὑπαρξή μας) τὸ ἐπιθυμητό σ' ἐμᾶς Πνεῦμα τῆς εὐθύτητας, πού νὰ τὸ ἔχουμε αἰώνια, πού προέρχεται ἀπὸ τὸν Πατέρα καὶ εἶναι ἐνωμένο πάντοτε μὲ αὐτόν· Τὸ ὁποῖο κατακαίει τὴν ἀποκρουστικὴ ὑλὴ τῶν παθῶν πού μολύνουν, καὶ καθαρίζει τὴν ἀκαθαρσία τοῦ νοῦ, Παντοκράτορα.

Γιὰ τοὺς Ἀποστόλους ἦταν ἀξίωμα πού ἐπιθυμοῦσαν περιμένοντας στὴ Σιών τὴν παρουσία σου, Ἅγιο Πνεῦμα, ἡ ὁποία ἦταν γνώρισμα τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, πού γεννήθηκε ἀπὸ τὸν Πατέρα, ἀποδεικνύοντας ταχύτατα ὅτι ἦταν φλυαρίες οἱ σκληρές ρητορίες τῶν ἐθνῶν, ἐγκαθιστᾶς (αὐτὴ τὴν παρουσία, αὐτὸ τὸ ἀξίωμα) μὲ πύρινη πνοή.

<p>Μικρά Συναπτή. (Σελ. 17). Ἐκφώνησις. Σύ γάρ εἶ ὁ Βασιλεύς... (Σελ. 21). Κοντάκιον. Ὅτε καταβάς τὰς γλώσσας συνέχεε, διεμέριζεν ἔθνη ὁ Ὑψιστος· ὅτε τοῦ πυρὸς τὰς γλώσσας διένειμεν, εἰς ἐνότητα πάντα ἐκάλεσε, καὶ συμφώνως δοξάζομεν τὸ πανάγιον Πνεῦμα. Ὁ Οἶκος. Ταχεῖαν καὶ σταθηρὰν δίδου παραμυθίαν τοῖς δούλοις σου, Ἰησοῦ, ἐν τῷ ἀκηδιάσαι τὰ πνεύματα ἡμῶν· μὴ χωρίζου τῶν ψυχῶν ἡμῶν ἐν θλίψεσι, μὴ μακρύνου τῶν φρενῶν ἡμῶν ἐν περιστάσεσιν, ἀλλὰ ἀεὶ ἡμᾶς πρόφθασον. Ἐγγισον ἡμῖν, ἔγγισον ὁ πανταχοῦ, ὡς περ καὶ τοῖς Ἀποστόλοις σου πάντοτε συνῆς, οὕτω καὶ τοῖς σὲ ποθοῦσιν ἔνωσον σαυτὸν οἰκτίρμον, ἵνα συνημμένοι σοι ὑμῶμεν, καὶ δοξολογῶμεν τὸ πανάγιόν σου Πνεῦμα. Συναξάριον. (Τοῦ Μηναίου). Τοῦ Πεντηκοσταρίου. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ ὀγδὸν ἀπὸ τοῦ Πάσχα, τὴν ἀγίαν Πεντηκοστὴν ἐορτάζομεν. Στίχοι. Πνοῆ βιαία γλωσσοπυρσεύτως νέμει, Χριστὸς τὸ θεῖον Πνεῦμα τοῖς Ἀποστόλοις. Ἐκκέχεται μεγάλῳ ἐνὶ ἡματι Πνεῦμ' ἀλιεῦσι. Ταῖς τῶν ἀγίων Ἀποστόλων πρεσβείαις,</p>		<p>Μικρὴ Συναπτή. (Σελ. 17). Ἐκφώνησις. Σύ γάρ εἶ ὁ Βασιλεύς... (Σελ. 21). Κοντάκιον. Ὅταν κατέβηκε καὶ ἐπέφερε σύγχυσις στὶς γλῶσσες ὁ Ὑψιστος, χωρίζε τὰ ἔθνη· Ὅταν διαμοίραζε τίς πύρι- νες γλῶσσες, κάλεσε ὅλους σὲ ἐνότητα, καὶ ὁμόφωνα δοξάζομε τὸ πανάγιον Πνεῦμα. Οἶκος. Δίνε σ' ἐμᾶς τοὺς δούλους σου, Ἰησοῦ, γρήγορη καὶ σταθερὴ παρηγορία, ὅταν αισθανόμαστε ἐξαντλημένα τὰ πνεύματά μας· Μὴ χωρίζεσαι ἀπὸ τίς ψυχές μας, στὶς θλίψεις, μὴν ἀπομακρύνεσαι ἀπὸ τὸ νοῦ μας στὶς δύ- σκολες περιστάσεις· Ἀλλὰ πρόφθανέ μας πάντοτε. Πλησίασέ μας, πλησίασε, ἐσύ πού εἶσαι παντοῦ· Ὅπως ἦσουν πάντοτε μαζί μέ τοὺς Ἀποστόλους, ἔτσι ἔνωσε τὸν ἑαυτό σου, Εὐσπλαχνε, μ' ἐμᾶς πού σὲ ποθοῦμε, ὥστε ἐνωμένοι μαζί σου, νά ὑμνοῦμε καὶ νά δοξολογοῦμε τὸ Πανάγιό σου Πνεῦμα. Συναξάριον. (Τοῦ Μηναίου). Τοῦ Πεντηκοσταρίου. Κατὰ τὴν ἴδια ἡμέρα, Κυριακῇ ὀγδὸν ἀπὸ τὸ Πάσχα, ἐορτάζομε τὴν ἀγία Πεντηκοστή. Στίχοι. Μέ βίαη πνοή καὶ μέ πύρινες γλῶσσες μοι- ράζει ὁ Χριστὸς τὸ Ἅγιο Πνεῦμα στοὺς Ἀποστόλους. Εξεχύθηκε κατὰ τὴ μεγάλη ἡμέρα τὸ Ἅγιο Πνεῦμα στοὺς ψαράδες. Μέ τίς πρεσβεῖες τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, Χριστέ Θεέ</p>
---	--	--

<p>Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν. Καταβασίαι. Τῆς Πνευτηκοστῆς. (Διπλαῖ).</p> <p>«Πόντῳ ἐκάλυψε Φαραῶ σὺν ἄρμασιν, ὁ συντριβὼν πολέμους ἐν ὑψηλῷ βραχίονι, ἄσωμεν αὐτῷ, ὅτι δεδόξασται».</p> <p>«Θεῖω καλυφθεὶς ὁ βραδύγλωστος γνόφῳ. Ἐρητόρευσε τὸν θεόγραφον νόμον· Ἴλυν γὰρ ἐκτινάξας ὄμματος νόου, Ὁρᾶ τὸν ὄντα, καὶ μυεῖται Πνεύματος Γνώσιν, γεραίρων ἐνθέοις τοῖς ἄσμασιν».</p> <p>«Τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν τοῖς Μαθηταῖς, Χριστέ, ἕως ἂν ἐνδύσησθε ἔφης, καθίσαιτε ἐν Ἱερουσαλήμ, ἐγὼ δὲ ὡς ἐμὲ Παράκλητον ἄλλον, Πνεῦμα τὸ ἐμὸν τε καὶ Πατρὸς ἀποστελῶ, ἐν ᾧ στερεωθήσεσθε».</p> <p>«Ἐρηξε γαστρὸς ἠτεκνωμένης πέδας, Ὑβριν τε δυσκάθεκτον εὐτεκνουμένης, Μόνη προσευχῆ τῆς Προφήτιδος πάλαι Ἄννης, φερούσης πνεῦμα συντετριμμένον, Πρὸς τὸν δυνάστην, καὶ Θεὸν τῶν γνώσεων».</p> <p>«Κατανοῶν ὁ Προφήτης, τὴν ἐπ' ἐσχάτων σου Χριστέ ἔλευσιν, ἀνεβόα· τὴν σὴν εἰσακήκοα, Κύριε, δυναστείαν, ὅτι πάντας τοῦ σῶσαι, τοὺς χριστοὺς σου ἐλήλυθας».</p> <p>«Ἄναξ ἀνάκτων, οἷος ἐξ οἴου μόνος, Λόγος</p>		<p>μας, ἐλέησέ μας. Καταβασίαι. Τῆς Πεντηκοστῆς. (Διπλές).</p> <p>Μέ τὰ νερά τῆς θάλασσας σκέπασε τὸν Φαραῶ μαζί με τὰ ἄρματα, Αὐτός ὁ ὁποῖος συντριβεῖ τοὺς πολέμους, τοὺς ἐχθρούς, μέ πανίσχυρο χέρι· Ἄς ψάλουμε σ' αὐτόν, γιατί εἶναι δοξασμένος.</p> <p>Ἀφοῦ καλύφθηκε ἀπὸ θεϊκό σκοτάδι ὁ βραδύγλωστος Μωσῆς, ρητόρευσε τὸν Νόμο τὸν γραμμένο ἀπὸ τὸ Θεό· Καί ἀφοῦ πέταξε τὴ λάσπη, τὴν ἀκαθαρσία, μακριὰ ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ νοῦ, βλέπει τὸν Θεό τὸν ἀληθινό, καὶ μυεῖται στὴ γνώση τοῦ Πνεύματος, δοξάζοντας τὸ Θεό μέ θεϊκά ἄσματα.</p> <p>Στοὺς Μαθητές, Χριστέ, εἶπες· Καθίστε στὴν Ἱερουσαλήμ, ἕως ὅτου ντυθεῖτε τὴν ἐξ ὕψους δύναμη. Καί ἐγὼ θά σᾶς στείλω ἄλλον Παράκλητο (Παρηγορητή) ὅπως ἐμένα, τὸ Πνεῦμα τὸ δικό μου καὶ τοῦ Πατρὸς, μέ τὸ ὁποῖο θά στερεωθεῖτε στὴν πίστη.</p> <p>Συνέτριψε τὰ δεσμά τῆς στεῖρας κοιλιᾶς τῆς Ἄννας καὶ τὴν ἀκατάσχετη (τὴν ἀσυγκράτητη) περιφρόνηση τῆς πολύτεκνης (Φεννάνας), μόνη ἢ προσευχῆ τῆς προφήτιδος Ἄννας παλαιά, ἢ ὁποῖα εἶχε πνεῦμα συντετριμμένο, ταπεινό, πρὸς τὸν ἐξουσιαστή καὶ παντογνώστη Θεό.</p> <p>Κατανοώντας ὁ Προφήτης, Χριστέ, τὸν ἐρχομό σου κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, φώναζε δυνατά· Ἄκουσα, Κύριε, μέ προσοχή γιὰ τὴ δική σου δύναμη, ὅτι δηλαδὴ ἦλθες νὰ σώσεις ὅλους τοὺς χρισμένους μέ τὴ χάρη σου.</p> <p>Βασιλιά βασιλέων, Ἐσύ πού γεννήθηκες μόνος ἀπὸ</p>
--	--	---

προελθών, Πατρὸς ἐξ ἀναίτιου. Ἰσοσθενές σου Πνεῦμα τοῖς Αποστόλοις, Νημερτές ἐξέπεμψας ὡς εὐεργέτης, Ἄιδουσι· Δόξα τῷ κράτει σου, Κύριε».

Τὸ διὰ τὸν φόβον σου ληφθὲν Κύριε, ἐν γαστρὶ τῶν Προφητῶν, καὶ κηθὲν ἐπὶ τῆς γῆς πνεῦμα σωτηρίας, ἀποστολικάς καρδίας κτίζει καθαρὰς, καὶ ἐν τοῖς πιστοῖς εὐθὲς ἐγκαινίζεται· φῶς γὰρ καὶ εἰρήνη, διότι τὰ σὰ προστάγματα».

«Λυτήριον κάθαρσιν ἀμπλακημάτων, Πυρίπνοον δέξασθε Πνεύματος δρόσον, Ὡ τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας· Νῦν ἐκ Σιών γὰρ ἐξελήλυθε νόμος, Ἡ γλωσσοπυρσόμορφος Πνεύματος χάρις».

«Ναυτιῶν τῷ σάλῳ, τῶν βιοτικῶν μελημάτων, συμπλοῖς ποντούμενος ἀμαρτίαις, καὶ ψυχοφθόρῳ θηρὶ προσριπτούμενος, ὡς ὁ Ἰωνᾶς, Χριστὲ βοῶ σοι· Ἐκ θανατηφόρου με βυθοῦ ἀνάγαγε».

«Ἰλασμὸς ἡμῖν Χριστὲ καὶ σωτηρία, Ὁ Δεσπότης ἔλαμψας ἐκ τῆς Παρθένου, Ἰν, ὡς Προφήτην θηρὸς ἐκ θαλαττίου, Στέρνων Ἰωνᾶν, τῆς φθορᾶς διαρπάξης, Ὅλον τὸν Ἀδάμ, παγγενῆ πεπτωκότα».

Μόνο, δηλαδή Λόγος πού προῆλθες ἀπὸ Πατέρα ἀναίτιο, αὐθύπαρκτο, (πού δὲν ἔχει ἀπὸ ἄλλον τὴν αἰτία τῆς ὑπάρξεώς του). Ὡς εὐεργέτης ἔστειλες ἰσοδύναμό μ' ἐσένα, ἀψευδές, ἀλάνθαστο, Πνεῦμα στούς Αποστόλους, οἱ ὁποῖοι ψάλλουν· Δόξα στή δύναμή σου, Κύριε.

Τό Πνεῦμα τῆς σωτηρίας, τό ὁποῖο χάρη στό φόβο σου συνελήφθη, Κύριε, πνευματικά στά σπλάχνα τῶν Προφητῶν, καί κυοφορήθηκε ἐπάνω στή γῆ, κάνει καθαρές τίς καρδιές τῶν Αποστόλων, καὶ ἐγκαινίζεται, ἀνανεώνεται, στούς πιστούς ὁδηγώντας τους στήν εὐθεῖα ὁδό. Διότι πράγματι τὰ προστάγματά σου εἶναι φῶς καὶ εἰρήνη.

Ὡ τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας, δεχθῆτε τὴν πυρίπνοη δροσιά (πού πνέει φωτιά) τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δηλαδή τὴν κάθαρση πού ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὰ ἀμαρτήματα· Διότι τώρα ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ βγήκε ὡς ἄλλος νόμος, ἡ χάρη τοῦ Πνεύματος μέ μορφή πυρίνων γλωσσῶν.

Καθὼς ζαλίζομαι ἀπὸ τὴν τρικυμία τῶν βιοτικῶν φροντίδων, καὶ καταποντίζομαι ἀπὸ τίς ἀμαρτίες πού συμπλέουν μαζί μου, καὶ καθὼς πέφτω στό στόμα τοῦ ψυχοφθόρου θηρίου, τοῦ διαβόλου, ὅπως ὁ Ἰωνᾶς, Χριστέ, σοῦ φωνάζω· Βγάλε με ἀπὸ τό θανατηφόρο βυθό.

Ὡς συγχώρηση γιά μᾶς, Χριστέ, καὶ σωτηρία, Ἐσύ ὁ Κύριος ἀνέτειλές ἀπὸ τὴν Παρθένο, ὥστε, ὅπως τόν Προφήτη Ἰωνᾶ (τόν ἄρπαξες) ἀπὸ τὰ σπλάχνα τοῦ θαλάσσιου θηρίου, ἔτσι νά ἀρπάξεις ἀπὸ τὴ φθορά ὀλόκληρο τόν Ἀδάμ, στήν ὁποία (φθορά) ἔπεσε μαζί μέ

«Οἱ ἐν καμίνῳ τοῦ πυρὸς ἐμβληθέντες ὅσοι Παιῖδες, τὸ πῦρ εἰς δρόσον μετέβαλον, διὰ τῆς ὑμνωδίας, οὕτω βοῶντες· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν».

«Σύμφωνον ἐθρόησεν ὀργάνων μέλος, Σέβειν τὸ χρυσότευκτον ἄψυχον βρέτας. Ἡ τοῦ Παρακλήτου δὲ φωσφόρος χάρις, Σεβασμιάζει τοῦ βοᾶν· Τριάς μόνη, Ἴσοσθενής, ἄναρχος, εὐλογητὸς εἶ».

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

«Ἄφλεκτος πυρὶ ἐν Σινᾷ προσομιλοῦσα, βάτος Θεὸν ἐγνώρισε, τῷ βραδυγλώσσῳ καὶ δυσήχῳ Μωσεῖ, καὶ Παιῖδας ζῆλος Θεοῦ, τρεῖς ἀναλώτους τῷ πυρὶ ὑμνωδοὺς ἔδειξε· Πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

«Λύει τὰ δεσμὰ καὶ δροσίζει τὴν φλόγα, Ὁ τρισσοφεγγῆς τῆς θεαρχίας τύπος, Ὑμνοῦσι Παιῖδες, εὐλογεῖ δὲ τὸν μόνον, Σωτῆρα καὶ παντουργόν, ὡς εὐεργέτην, ἢ δημιουργηθεῖσα σύμπασα κτίσις».

«Μὴ τῆς φθορᾶς διαπείρα κυοφορήσασα, καὶ παντεχνήμονι Λόγῳ σάρκα δανείσασα, Μητέρα ἀπείρανδρε, Παρθένε Θεοτόκε, δοχεῖον τοῦ ἀστέκτου, χωρίον τοῦ ἀπείρου πλαστοουργοῦ σου, σὲ μεγαλύνομεν».

ὅλο τό γένος του.

Οἱ εὐσεβεῖς νέοι πού ρίχθηκαν στό καμίνι τῆς φωτιᾶς, μετέβαλαν τὴ φωτιά σὲ δροσιά μὲ τό νά σέ ὑμνοῦν ψάλλοντας ὡς ἐξῆς· Εἶσαι, Κύριε, δοξασμένος, ὁ Θεὸς τῶν πατέρων μας.

Ἀπό συμφώνου ἀντήχησε ἡ μουσική τῶν ὀργάνων, γιά νά ἀποδώσουν λατρεία στό κατασκευασμένο ἀπό χρυσό ἄψυχο ξόανο, ἀγαλμα· Ἡ φωτοφόρος ὁμως χάρις τοῦ Παρακλήτου, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, μᾶς προκαλεῖ σεβασμό, γιά νά φωνάζουμε· Τριάδα μόνη, ἰσοδύναμη καὶ ἄναρχη, αἰώνια, εἶσαι δοξασμένη.

Ὑμνοῦμε, δοξολογοῦμε καὶ προσκυνοῦμε τὸν Κύριο.

Ἡ βάτος στό Σινᾷ πού ἐνῶ ἦταν σὲ ἐπαφή μὲ τὴ φωτιά, παρέμενε ἀφλεκτή, ἀποκάλυψε τό Θεό στό βραδύγλωσσο καὶ κακόηχο (ἀδύνατο στή φωνή) Μωσῆ· Καί τοὺς τρεῖς νέους, οἱ ὅποιοι ἔμειναν ἀπρόσβλητοι ἀπὸ τὴ φωτιά, ὁ ζῆλος τοῦ Θεοῦ τοὺς ἀνέδειξε ὑμνωδοὺς· Ὅλα τὰ ἔργα τὸν Κύριο ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψώνετε τον σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες

Λύνει τὰ δεσμὰ καὶ δροσίζει τὴ φλόγα, ἢ τρίφωτη ἀπεικόνιση τῆς Θεαρχίας τῆς Τριαδικῆς Θεότητος· Ὑμνοῦν οἱ νέοι, καὶ ὅλη ἡ φύση, πού δημιουργήθηκε, εὐλογεῖ τό μόνο Σωτῆρα καὶ Δημιουργό τῶν πάντων, ὡς εὐεργέτη.

Ἐπειδὴ ἐκυοφόρησες χωρὶς πείρα φθορᾶς, καὶ ἐπειδὴ δάνεισες σάρκα στόν Λόγο, τὸν Δημιουργό τῶν πάντων, ἐσύ Μητέρα χωρὶς ἄνδρα, Παρθένε Θεοτόκε, δοχεῖο τοῦ ἀστέκτου (τοῦ ἀπεριόριστου), κατάλυμα τοῦ ἀπείρου

«Χαίροις, Ἄνασσα, μητροπάρθενον κλέος.
Ἄπαν γὰρ εὐδίνητον εὐλαλον στόμα, Ρητρεῦον,
οὐ σθένει σε μέλπειν ἀξίως. Ἰλιγγιᾶ δὲ νοῦς ἅπας
σου τὸν τόκον Νοεῖν· ὅθεν σε συμφώνως
δοξάζομεν».

Ωδή Ζ'.

Πεζός.

«Οἱ ἐν καμίνῳ τοῦ πυρὸς ἐμβληθέντες ὅσοι
Παῖδες, τὸ πῦρ εἰς δρόσον μετέβαλον, διὰ τῆς
ὑμνωδίας, οὕτω βοῶντες· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ
Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Ρητορευόντων τὰ θεῖα μεγαλεῖα τῶν
Ἀποστόλων, τοῦ Πνεύματος ἢ ἐνέργεια, ἐνομιζέτο
μέθη τοῖς ἀπιστοῦσι, δι' ἧς Τριάς γνωρίζεται, εἰς
Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὴν ἀδιαίρετον φύσιν ὀρθοδόξως
θεολογοῦμεν· Θεὸν Πατέρα τὸν ἀναρχον, τῆς
αὐτῆς ἐξουσίας Λόγον καὶ Πνεῦμα· Εὐλογητὸς εἶ,
κράζοντες, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἰαμβικός.

«Σύμφωνον ἐθρόησεν ὀργάνων μέλος, Σέβειν
τὸ χρυσότευκτον ἄψυχον βρέτας. Ἡ τοῦ
Παρακλήτου δὲ φωσφόρος χάρις, Σεβασμιάζει
τοῦ βοᾶν· Τριάς μόνη, Ἰσοσθενής, ἀναρχος,
εὐλογητὸς εἶ».

Φωνὴν προφητόφθεγκτον ἠγνοηκότες,
Ἐφασκον οἰνότευκτον ἄφρονες μέθην. Ρῆσεις

Πλαστουργοῦ σου, σέ μεγαλύνουμε.

Χαίρε Βασίλισσα, δόξα τῶν μητέρων καὶ παρθένων·
Διότι κάθε στόμα, ὅσο κι ἂν εἶναι εὐστροφο καὶ
εὐγλωττο καὶ ρητορικό, ἀδυνατεῖ, νά σέ ὑμνεῖ ἐπάξια·
Καί αισθάνεται Ἰλιγγο κάθε διάνοια, ὅταν προσπαθεῖ,
νά κατανοήσῃ τὴ γέννησή σου· Γι' αὐτό ὁμόφωνα σέ
δοξάζουμε.

Ωδή Ζ'.

Πεζός.

Οἱ εὐσεβεῖς νέοι πού ρίχθηκαν στό καμίνι τῆς
φωτιάς, μετέβαλαν τὴ φωτιά σέ δροσιά μέ τό νά σέ
ὑμνοῦν ψάλλοντας ὡς ἐξῆς· Εἶσαι δοξασμένος, Κύριε, ὁ
Θεὸς τῶν πατέρων μας.

Ἐνῶ ρητόρευαν τὰ θεϊκά μεγαλεῖα οἱ Ἀπόστολοι, ἡ
ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος νομιζόταν ἀπό τοὺς
ἀπίστους ὡς μέθη, μέ τὴν ὁποία ἐνέργεια γίνεται γνω-
στή ἡ Ἁγία Τριάδα, ὁ ἕνας Θεὸς τῶν πατέρων μας.

Θεολογοῦμε ὀρθόδοξα τὴν ἀδιαίρετη Θεϊκὴ φύση,
τὸν Θεὸ Πατέρα πού δὲν ἔχει ἀρχή, κράζοντας· Εἶσαι
ἄξιος δοξολογίας ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ μέ τὴν ἴδια ἐξουσία
καὶ τό Ἅγιο Πνεῦμα, Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν πατέρων μας.

Ἰαμβικός.

Ὁμόφωνα ἀντήχησε ἡ μουσικὴ τῶν ὀργάνων, γιὰ νά
ἀποδώσουν λατρεία στό κατασκευασμένο ἀπὸ χρυσὸ
ἄψυχο ξόανο (τό ἄγαλμα)· Ἡ φωτοφόρος ὅμως χάρις τοῦ
Παρακλήτου, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, μᾶς προκαλεῖ σε-
βασμό, γιὰ νά φωνάζουμε· Τριάδα μόνη, ἰσοδύναμη καὶ
ἀναρχη, εἶσαι αἰώνια δοξασμένη.

Ἀγνοώντας τὴν προφητικὴ φωνή (τοῦ Ἰωήλ) ἔλεγαν

Ξενηκούσθησαν ὡς Ἀποστόλων. Οἱ εὐσεβεῖς δέ, σοὶ βοῶμεν ἐνθέως. Νευρογέ τοῦ σύμπαντος, εὐλογητὸς εἶ.

Θέσπιν κατεβρόντησεν ὁ βλέπων ὄπα, Ἐνθους Ἰωήλ τοῦ θεαρχικωτάτου, Οἷς ἐκχεῶ, φήσαντος οἰά περ Λόγου, Τοῦ Πνεύματός μου, συμβοήσουσι· Φύσις, Ἡ τρισσοφεγγόφωτος, εὐλογητὸς εἶ.

Τριττὴ μὲν εὐμοίρησεν ὠρῶν τὴν χάριν, Ὅπως ὑπεμφήνειε τρεῖς ὑποστάσεις, Σέβειν ἐν ἀπλότητι τῆς ἐξουσίας, Ἀλλ' ἐν μιᾷ νῦν ἡμερῶν τῇ Κυρία, Υἱὸς Πατήρ, καὶ Πνεῦμα, εὐλογητὸς εἶ.

Ωδή Η'.

Πεζός.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

«Ἄφλεκτος πυρὶ ἐν Σινᾷ προσομιλοῦσα, βάτος Θεὸν ἐγνώρισε, τῷ βραδυγλώσσῳ καὶ δυσήχῳ Μωσεῖ· καὶ Παῖδας ζῆλος Θεοῦ, τρεῖς ἀναλώτους τῷ πυρὶ ὑμνωδοὺς ἔδειξε· Πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερψοῦτε εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας».

Ζωτικῆς ἐξ ὕψους βιαίας φερομένης, ἠχητικῶς τοῦ Πνεύματος τοῦ παναγίου, ἀλιεῦσι πνοῆς, πυρίνων εἶδει γλωσσῶν, τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ

οἱ ἀνόητοι, ὅτι εἶναι μέθη πού προῆλθε ἀπὸ κρασί, ὅταν ἀκούσθησαν τὰ παράξενα λόγια τῶν Ἀποστόλων· Οἱ εὐσεβεῖς ὁμῶς σοῦ φωνάζουμε μέ θεῖο ζῆλο·

Ἀναδημιουργέ τοῦ σύμπαντος, εἶσαι ἄξιος δοξολογίας.

Ὁ Προφήτης Ἰωήλ γεμάτος ἐνθουσιασμό βροντοφώνησε τῇ θεϊκῇ φωνῇ τοῦ θεϊκώτατου Λόγου τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος εἶπε· Θὰ γεμίσω μέ τό Πνεῦμα μου ἐκείνους πού μέ μιά φωνή θά φωνάξουν· Φύση Τρίφωτη (Τριαδική), εἶσαι ἄξια δοξολογίας.

Ἡ τρίτη ἀπό τίς ὥρες τῆς ἡμέρας (ἐννέα τό πρωῖ) εὐτύχησε νά ἔχει τή χάρη, νά ἀποκαλύψει ἑμμεσα ὅτι πρέπει νά σεβόμαστε τρία πρόσωπα (ὑποστάσεις), πού ἔχουν μία ἀπλή (ὄχι σύνθετη) ἐξουσία· Ἀλλά σέ μία ἡμέρα τώρα τὴν Κυριακὴ τῆς Πεντηκοστῆς, (γιά νά ὑποδηλώσει τή μία φύση)· Ὁ Υἱός, ὁ Πατέρας καὶ τό Ἅγιο Πνεῦμα, ὁ ἕνας Θεός, εἶσαι ἄξιος δοξολογίας.

Ωδή Η'.

Πεζός.

Ὑμνοῦμε, δοξολογοῦμε καὶ προσκυνοῦμε τὸν Κύριο.

Ἡ βάτος στό Σινᾷ πού ἐνῶ ἦταν σέ ἐπαφή μέ τή φωτιά, παρέμενε ἀφλεκτή, ἀποκάλυψε τὸν Θεό στόν βραδυγλωσσό καὶ κακόηχο (ἀδύνατο στή φωνή) Μωσῆ· Καί τοὺς τρεῖς νέους, οἱ ὁποῖοι ἔμειναν ἀπρόσβλητοι ἀπὸ τή φωτιά ὁ ζῆλος τοῦ Θεοῦ τοὺς ἀνέδειξε ὑμνωδοὺς· Ὅλα τὰ ἔργα τὸν Κύριο ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερψώνετε τὸν σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Καθὼς κατέβαινε ἀπὸ ψηλά στοὺς ψαράδες μέ ἦχο ἢ γεμάτη ζωὴ βίαη πνοή τοῦ Παναγίου Πνεύματος μέ

ἐρρητορεύοντο· Πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον
ὕμνεϊτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οἱ μὴ θιγομένῳ προβαίνοντες ἐν ὄρει, μὴ
πεφρικότες πῦρ δειματοῦν, δεῦτε καὶ στῶμεν ἐν
τῷ ὄρει Σιών, ἐν πόλει ζῶντος Θεοῦ,
πνευματοφόροις Μαθηταῖς νῦν συγχορεύοντες·
Πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ
ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἰαμβικός.

«Λύει τὰ δεσμὰ καὶ δροσίζει τὴν φλόγα, Ὁ
τρισοφεγγῆς τῆς θεαρχίας τύπος, Ὑμνοῦσι
Παῖδες, εὐλογεῖ δὲ τὸν μόνον, Σωτῆρα καὶ
παντουργόν, ὡς εὐεργέτην, Ἡ δημιουργηθεῖσα
σύμπασα κτίσις».

Μνήμην ὁ Χριστὸς τῶν βροτοσώων ἐπῶν, Ἄ
πατρακουσθεῖς τοῖς Ἀποστόλοις ἔφη, Τὸ Πνεῦμα
τεύχει γλωσσοπυρσεύτῳ θέα, Ἐφίζον· εὐλογητὸν
οἰκειουμένη, Ἠλλοτριωμένη δὲ μέλπει σε κτίσις.

Σωτηριωδῶς, αὐτοδεσπότης ἰόν, Φῶς
αὐτολαμπές, καὶ παρεκτικὸν φάους, Ὑπάρχον,
ἦκες ἐμφοροῦν Ἀποστόλοις, Τιμῆεν ὡς ἄημα· τοῖς
σοῖς οἰκέταις, Λελιπαρημένον δὲ Πνεῦμα
προσνέμοις.

Ἦσθε Προφητῶν πνευματέμφορον στόμα, Σὴν
σωματωδῶς, ᾧ μέδων, ἐνδημίαν, Καὶ Πνεῦμα
κόλπων πατρικῶν προηγμένον,

μορφὴ πυρίνων γλωσσῶν, ἐκηρύττονταν τὰ μεγαλεῖα
τοῦ Θεοῦ· Ὅλα τὰ ἔργα τὸν Κύριο ὑμνεῖτε, καὶ
ὑπερυψώνετε τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ἐμεῖς πού δέν ἀνεβαίνουμε σέ ὄρος ὑλικό (πού
μπορεῖ κανεὶς νά τό ἀγγίξει), χωρὶς νά φοβώμαστε τή
φοβερή φωτιά, ἐλάτε ἄς σταθοῦμε τώρα στό ὄρος Σιών,
στήν πόλη τοῦ ζωντανοῦ Θεοῦ πανηγυρίζοντας μαζί μέ
τούς Μαθητές, πού κατέχονται ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα,
ψάλλοντας· Ὅλα τὰ ἔργα τὸν Κύριο ὑμνεῖτε καί
ὑπερυψώνετε τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ἰαμβικός.

Λύνει τὰ δεσμὰ καὶ δροσίζει τὴ φλόγα, ἡ τρίφωτη
ἀπεικόνιση τῆς Θεαρχίας, τῆς Τριαδικῆς Θεότητας·
Ὑμνοῦν οἱ νέοι, καὶ ὅλη ἡ φύση, πού δημιουργήθηκε,
εὐλογεῖ τὸν μόνον Σωτῆρα καὶ Δημιουργό τῶν πάντων,
ὡς εὐεργέτη.

Τό Ἅγιο Πνεῦμα, μέ τό νά φανεῖ καί νά καθίσει ὡς
πύρινες γλῶσσες, φέρνει στή μνήμη τὰ λόγια πού σώ-
ζουν τοὺς ἀνθρώπους, τὰ ὁποῖα ὁ Χριστὸς τὰ ἄκουσε
ἀπό τὸν Πατέρα καὶ τὰ εἶπε στοὺς Ἀποστόλους· Καί ἡ
Κτίση ἡ ἀποξενωμένη ἀπό τό Θεό, δεχόμενη τό δοξα-
σμένο (Ἅγιο Πνεῦμα), ψάλλει σ' ἐσένα.

(Χριστέ, τό Ἅγιο Πνεῦμα) πού ἦλθε μέ δική του
ἐξουσία, τό ὁποῖο εἶναι φῶς μέ δική του λάμψη, καὶ δίνει
φῶς, γιὰ τὴ σωτηρία, ἦλθες καί τό μοῖρασες στοὺς
Ἀποστόλους ὡς πολύτιμη πνοή· Καί στοὺς δούλους σου
εἶθε νά μοιράσεις πλούσιο Πνεῦμα.

Ἐψαλε τό πνευματοφόρο στόμα τῶν Προφητῶν τὸν
δικό σου ἐρχομό μέ σῶμα, Βασιλιά. Καί τό Ἅγιο Πνεῦμα

ἀκτιστοσυμπλαστουργοσύνθρονον σέθεν, Ἰεῖς
ἐνανθρωπήσεως πιστοῖς σέβας.

Τιμιωτέρα.(Σελ. 25).

(Ἀντί ταύτης ψάλλεται ἡ Θ'. ὠδή μετὰ τῶν
στίχων αὐτῆς).

Κανὼν Πεζός.

Στίχος. Δόξα σοι ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι.

Κανὼν Ἰαμβικός.

Στίχος. Ἀπόστολοι τὴν χάριν τοῦ Παρακλήτου
λα-βόντες ἐξεπλήττοντο ἐτέραις γλώσσαις
λαλοῦντες, καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐδίδου.

Ὡδή Θ'.

Πεζός.

«Μὴ τῆς φθορᾶς διαπείρα κυοφορήσασα, καὶ
παντεχνήμονι Λόγω σάρκα δανείσασα, Μητέρα
ἀπείρανδρε, Παρθένε Θεοτόκε, δοχεῖον τοῦ
ἀστέκτου, χωρίον τοῦ ἀπείρου πλαστοουργοῦ σου,
σὲ μεγαλύνομεν».

(Δίς).

Ἐπιπαφλάζοντος πάλαι πυρίνου ἄρματος, ὁ
ζηλωτῆς καὶ πυρίπνους χαίρων ὀχοῦμενος, τὴν
νῦν ἐκλάμψασαν ἐπίπνοιαν ἐδήλου, ἐξ ὕψους
Ἀποστόλοις, ὑφ' ἧς καταλαμφθέντες, τὴν Τριάδα
πᾶσιν ἐγνώρισαν.

Νόμου τῶν φύσεων δίχα ξένον ἠκούετο· τῶν
Μαθητῶν τῆς μιᾶς γὰρ φωνῆς ἀπηχουμένης,
Πνεύματος χάριτι, ποικίλως, ἐνηχοῦντο, λαοί,
φυλαὶ καὶ γλώσσαι, τὰ θεῖα μεγαλεῖα, τῆς Τριάδος

πού προέρχεται ἀπὸ τῆς πατρικῆς ἀγκάλης, πού εἶναι
ἀκτιστο, πλαστοουργός, καὶ κάθετοι στὸν ἴδιο μέ ἐσένα
θρόνο, ἄφησε στοὺς πιστοὺς τὸν σεβασμὸ στήν
ἐνανθρώπισή σου.

Τιμιωτέρα. (Σελ. 25).

(Ἀντί αὐτῆς ψάλλεται ἡ Θ'. ὠδή τῶν δύο κανόνων
μαζί με τοὺς στίχους τῆς).

Κανὼν Πεζός.

Στίχ. Δόξα σοι ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι.

Κανὼν Ἰαμβικός.

Στίχος. Οἱ Ἀπόστολοι, ἀφοῦ ἔλαβαν τὴ χάρη τοῦ
Παρακλήτου, ἔμεναν ἔκπληκτοι, ὁμιλῶντας σὲ ξένες
γλώσσες, ὅπως τοὺς ἔδινε χάρη τὸ Ἅγιο Πνεῦμα.

Ὡδή Θ'.

Πεζός.

Ἐπειδὴ κυοφορήσες (ἔμεινες ἐγκυος) χωρὶς πείρα
φθορᾶς, καὶ ἐπειδὴ δάνεισες σάρκα στὸν Λόγο, τὸν Δη-
μιουργὸ τῶν πάντων, ἐσὺ Μητέρα χωρὶς ἄνδρα, Παρθέ-
νε Θεοτόκε, δοχεῖο τοῦ ἀστέκτου (τοῦ ἀπεριόριστου),
κατάλυμα τοῦ ἀπείρου Πλαστοουργοῦ σου, σὲ μεγαλύ-
νομε. (Δίς).

Ἐπιβαίνοντας παλαιὰ χαρούμενος σὲ πύρινο ἄρμα,
πού πάφλαζε (ἔκανε θόρυβο) ὁ ζηλωτῆς καὶ φλογερός (ὁ
Προφήτης Ἡλίας), φανέρωνε τὴν πνοή, πού τώρα
ἐλαμψε ἀπὸ ψηλά στοὺς Ἀποστόλους, ἀπὸ τὴν ὁποία
φωτισμένοι ἔκαναν σὲ ὅλους γνωστή τὴν Ἁγία Τριάδα.

Ἀντίθετα ἀπὸ τοὺς φυσικοὺς νόμους ἀκούονταν πα-
ράξενα πράγματα (κατὰ τὴν Πεντηκοστή). Διότι ἐνῶ
στοὺς Ἀποστόλους ἀκούονταν μιά φωνή, μέ τὴ χάρη τοῦ

γνώσιν μουμένοι.

Ίαμβικός.

Χαίροις, Ἄνασσα, μητροπάρθενον κλέος.

Ἄπαν γὰρ εὐδίνητον εὐλαλον στόμα, Ῥητρεῦον,
οὐ σθένει σε μέλπειν ἀξίως. Ἰλιγγιᾶ δὲ νοῦς ἅπας
σου τὸν τόκον Νοεῖν· ὅθεν σε συμφώνως
δοξάζομεν».

(Δίς).

Ἦδειν ἔοικε τὴν φυσίζων Κόρην. Μόνη γὰρ
ἐν δίνησι κεκρύφει Λόγον, Νοσοῦσαν ἀλθαίνοντα
τὴν βροτῶν φύσιν. Ὅς δεξιοῖς κλισμοῖσι νῦν
ἰδρυμένος Πατρός, πέπομφε τὴν χάριν τοῦ
Πνεύματος.

Ἵσοις ἔπνευσεν ἡ θεόρρυτος χάρις, Λάμπον-
τες, ἀστράπτοντες, ἡλλοιωμένοι, Ὀθνεῖαν
ἀλλοίωσιν εὐπρεπεστάτην Ἰσοσθενοῦσαν τὴν
ἄτμητον εἰδότες, Σοφὴν τρίφεγγον οὐσίαν
δοξάζομεν.

Μικρά Συναπτὴ. (Σελ. 17).

Ἐκφώνησις.

Ἵτι σέ αἰνοῦσι... (Σελ. 26).

Ἐξαποστειλάρια.

Τὸ πανάγιον Πνεῦμα, τὸ προῖον ἐκ τοῦ
Πατρός, καὶ δι' Υἱοῦ ἐνδημῆσαν, τοῖς ἀγραμμάτοις
Μαθηταῖς, τοὺς σέ Θεὸν ἐπιγνόντας, σῶσον,
ἀγίασον πάντας. (Δίς).

Φῶς ὁ Πατήρ, φῶς ὁ Λόγος, φῶς καὶ τὸ ἅγιον

Ἁγίου Πνεύματος, μέ ποικίλους τρόπους ἄκουαν τὰ
μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ λαοί, φυλές καὶ γλῶσσες, καὶ
ἐγίνονταν γνώστες τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Ίαμβικός.

Χαῖρε Βασίλισσα, δόξα τῶν μητέρων καὶ παρθένων·
Διότι κάθε στόμα, ὅσο κι ἂν εἶναι εὐστροφο καὶ
εὐγλωττο καὶ ρητορικό, ἀδυνατεῖ, νά σέ ὑμνεῖ ἐπάξια·
Καί αισθάνεται Ἰλιγγο κάθε διάνοια, ὅταν προσπαθεῖ,
νά κατανοήσει τὴ γέννησή σου· Γι' αὐτό ὁμόφωνα σέ
δοξάζουμε. (Δίς).

Πρέπει νά μεγαλύνουμε τὴν Κόρη πού ἔφερε τὴ ζωή
(τόν Χριστό)· Διότι μόνη αὐτὴ ἔκρυψε στὰ σπλάχνα της
τό Λόγο τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος θεραπεύει τὴν ἀρρωστη φύ-
ση τῶν ἀνθρώπων· Ὁ ὁποῖος θρονιασμένος τώρα στὰ
δεξιά τοῦ Πατέρα ἔστειλε τὴ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύμα-
τος.

Σέ ὅσους ἀπό μᾶς ἔπνευσε ἡ χάρη πού τρέχει ἀπό
τόν Θεό, λαμπεροί, ἀστραφτεροί, ἡλλοιωμένοι μέ παρά-
ξενη ἀλλοίωση, πολὺ ὠραία δοξάζουμε τὴ Σοφὴ Τρίφω-
τη θεία οὐσία, γνωρίζοντας ὅτι τὰ Τρία Πρόσωπα εἶναι
ἴσα στὴ δύναμη καὶ ἀδιαίρετα.

Μικρὴ Συναπτὴ. (Σελ. 17).

Ἐκφώνηση.

Ἵτι σέ αἰνοῦσι... (Σελ. 26).

Ἐξαποστειλάρια.

Πανάγιο Πνεῦμα πού προέρχεσαι ἀπό τόν Πατέρα,
καὶ διὰ τοῦ Υἱοῦ ἦλθες στοὺς ἀγραμμάτους Μαθητές,
σῶσε, ἀγίασε ὅλους, ὅσοι σέ ἀναγνωρίζουν καλά ὡς
Θεό.

Πνεῦμα, ὅπερ ἐν γλώσσαις πυρίναις, τοῖς Ἀποστόλοις ἐπέμφθη, καὶ δι' αὐτοῦ πᾶς ὁ κόσμος φωταγωγεῖται, Τριάδα σέβειν ἁγίαν.(Ἄπαξ).

Αἶνοι. Στίχοι. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 27-28).

Τροπάρια.

Παράδοξα σήμερον εἶδον τὰ ἔθνη πάντα ἐν πόλει Δαυῖδ, ὅτε τὸ Πνεῦμα κατῆλθε τὸ ἅγιον ἐν πυρίναις γλώσσαις, καθὼς ὁ θεηγόρος Λουκᾶς ἀπεφθέγγετο. Φησὶ γάρ· Συνηγμένων τῶν Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, ἐγένετο ἦχος καθάπερ φερομένης βιαίας πνοῆς, καὶ ἐπλήρωσε τὸν οἶκον, οὗ ἦσαν καθήμενοι, καὶ πάντες ἤρξαντο φθέγγεσθαι, ξένοις ῥήμασι, ξένοις δόγμασι, ξένοις διδάγμασι, τῆς ἁγίας Τριάδος.

(Δίς).

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἦν μὲν αἰεὶ, καὶ ἔστι καὶ ἔσται, οὔτε ἀρξάμενον, οὔτε παυσόμενον, ἀλλ' αἰεὶ Πατρὶ καὶ Υἱῷ συντεταγμένον, καὶ συναριθμούμενον· ζωὴ, καὶ ζωοποιῶν, φῶς, καὶ φωτὸς χορηγόν; αὐτάγαθον, καὶ πηγὴ ἀγαθότητος· δι' οὗ Πατὴρ γνωρίζεται, καὶ Υἱὸς δοξάζεται, καὶ παρὰ πάντων γινώσκεται, μία δύναμις, μία σύνταξις, μία προσκύνησις, τῆς ἁγίας Τριάδος. (Δίς).

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, φῶς, καὶ ζωὴ, καὶ ζῶσα πηγὴ νοερά, Πνεῦμα σοφίας, Πνεῦμα συνέσεως, ἀγαθόν, εὐθέες, νοερόν, ἡγεμονεῦον καθαῖρον τὰ πταισμάτα, Θεὸς καὶ θεοποιῶν, πῦρ, ἐκ πυρὸς

Φῶς εἶναι ὁ Πατέρας, φῶς ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, φῶς εἶναι καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τὸ ὅποιο μέ τῆ μορφῆ πυρίνων γλωσσῶν στάλθηκε στους Ἀποστόλους· Καὶ διὰ μέσου αὐτοῦ ὅλος ὁ Κόσμος φωτίζεται, νὰ σέβεται τὴν Ἁγία Τριάδα.

Αἶνοι. Στίχοι. (Συλλειτουργικό. (Σελ. 27-28).

Τροπάρια.

Σήμερα ὅλα τὰ ἔθνη εἶδαν παράδοξα πράγματα στὴν πόλη τοῦ Δαυῖδ (τὴν Ἱερουσαλήμ), ὅταν τὸ Ἅγιο Πνεῦμα κατέβηκε μέ τῆ μορφῆ πυρίνων γλωσσῶν, ὅπως ἔγραψε ὁ θεόπνευστος Λουκᾶς. Γιατί λέγει· Ἐνῶ ἦταν συγκεντρωμένοι οἱ Μαθητές τοῦ Χριστοῦ, ἀκούσθηκε ἦχος, σάν νὰ φυσοῦσε βίαιος ἄνεμος καὶ γέμισε τὸ σπῆτι, ὅπου ἦταν καθισμένοι. Καὶ τότε ὅλοι ἄρχισαν νὰ μιλοῦν, μέ παράξενα λόγια, μέ παράδοξα δόγματα, μέ παραράξενα διδάγματα, πού προέρχονταν ἀπὸ τὴν Ἁγία Τριάδα.

Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ὑπῆρχε βέβαια πάντοτε, καὶ ὑπάρχει καὶ θὰ ὑπάχει, χωρὶς νὰ ἔχει ἀρχή, οὔτε νὰ ἔχει τέλος, ἀλλὰ πάντοτε θὰ συντάσσεται καὶ θὰ συγκαταριθμεῖται μέ τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱό· Εἶναι ζωὴ καὶ δίνει ζωὴ· Εἶναι φῶς καὶ δίνει φῶς· Εἶναι ἀγαθὸ ἀπὸ μόνο του καὶ πηγὴ ἀγαθότητος· Διὰ μέσου αὐτοῦ ὁ Πατέρας γνωρίζεται καὶ ὁ Υἱὸς δοξάζεται, καὶ ἀπὸ ὅλους ἀναγνωρίζεται μία δύναμη, μία τάξη (ισοτιμία), μία λατρεία τῆς Ἁγίας Τριάδας. (Δίς).

Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο εἶναι φῶς καὶ ζωὴ καὶ ζωντανὴ πνευματικὴ πηγὴ. Εἶναι Πνεῦμα σοφίας (θεωρητικῆς σοφίας), εἶναι Πνεῦμα συνέσεως (πρακτικῆς σοφίας)·

προϊόν, λαλοῦν, ἐνεργοῦν, διαιροῦν τὰ χαρίσματα· δι' οὗ Προφηται ἅπαντες, καὶ Θεοῦ Ἀπόστολοι, μετὰ Μαρτύρων ἐστέφθησαν. Ξένον ἄκουσμα, ξένον θέαμα, πῦρ διαιρούμενον εἰς νομὰς χαρισμάτων. (Δίς).

Δόξα... Καὶ νῦν ...

Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ παρῶν, καὶ τὰ πάντα πληρῶν, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν, καὶ ζωῆς χορηγός, ἐλθέ, καὶ σκηνώσον ἐν ἡμῖν, καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος, καὶ σῶσον ἀγαθὲ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μεγάλη Δοξολογία.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Ἀντίφωνα.

Ἀντίφωνον Α΄.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, Σῶτερ, σῶσον ἡμᾶς.

Στίχ. Ἡμέρα τῆ ἡμέρα ἐρεύγεται ῥῆμα καὶ νύξ νυκτὶ ἀναγγέλλει γνῶσιν.

Στίχ. Οὐκ εἰσὶ λαλιαὶ οὐδὲ λόγοι ὧν οὐχὶ ἀκούονται αἱ φωναὶ αὐτῶν.

Εἶναι ἀγαθό, εἰλικρινές (ἀξιόπιστο), πνευματικό (ἄυλο), ἐξουσιαστικό, πού καθαρίζει τὰ ἀμαρτήματα. Εἶναι Θεός καὶ θεοποιεῖ· Εἶναι φωτιά πού προέρχεται ἀπὸ φωτιά, ὁμιλεῖ, ἐνεργεῖ, διαμοιράζει τὰ χαρίσματα· Διὰ μέσου αὐτοῦ ὅλοι οἱ Προφῆτες καὶ οἱ Ἀπόστολοι τοῦ Θεοῦ μαζί μέ τούς Μάρτυρες στεφανώθηκαν. Παράδοξο ἄκουσμα, παράδοξο θέαμα, φωτιά που διαιρεῖται σέ διανομή χαρισμάτων.

Δόξα ... Καὶ νῦν ...

Βασιλιά οὐράνιε, Παράκλητε (Παρηγορητή), Πνεῦμα τῆς ἀληθείας (ἀξιοπιστίας), πού εἶσαι παρῶν παντοῦ, καὶ γεμίζεις τὰ πάντα, πού εἶσαι ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν καὶ χορηγός τῆς ζωῆς· Ἐλα καὶ κατοίκησε μέσα μας, καὶ καθάρισέ μας ἀπὸ κάθε κηλίδα, καὶ σῶσε, ἀγαθέ τίς ψυχές μας.

Μεγάλη Δοξολογία.

(Συλλειτουργικό. (Σελ. 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Ἀντίφωνα.

Ἀντίφωνο Α΄.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ οὐράνιος θόλος διακηρύττει ὅτι εἶναι ἔργο τῶν χειρῶν του.

Μέ τίς πρεσβεῖες τῆς Θεοτόκου, Σωτήρα, σῶσε μας.

Στίχ. Κάθε μέρα βροντοφωνεῖ στήν ἐπόμενη ἡμέρα, καὶ κάθε νύχτα ἀναγγέλλει στήν ἐπόμενη νύχτα τὴ γνώση τοῦ Θεοῦ.

Στίχ. Τὰ λόγια τους δέν εἶναι λόγια, πού δέν

<p>Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν, καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν ...</p> <p>Ἀντίφωνον Β'.</p> <p>Στίχ. Ἐπακούσαι σου Κύριος ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως, ὑπερασπίσαι σου τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ.</p> <p>Σῶσον ἡμᾶς, Παράκλητε ἀγαθέ, ψάλλοντάς σοι Ἀλληλούια.</p> <p>Στίχ. Ἐξαποστείλαι σοι βοήθειαν ἐξ ἁγίου καὶ ἐκ Σιών ἀντιλάβοιτό σου.</p> <p>Στιχ. Μνησθεῖν πάσης θυσίας σου καὶ τὸ ὀλοκαύτωμά σου πιανάτω.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν...</p> <p>«Ὁ Μονογενῆς Υἱός...».</p> <p>(Συλλειτουργικόν. Σελ. 54).</p> <p>Ἀντίφωνον Γ'.</p> <p>Στιχ. Κύριε, ἐν τῇ δυνάμει σου εὐφρανθήσεται ὁ βασιλεὺς καὶ ἐπὶ τῷ σωτηριῷ σου ἀγαλλιάσεται σφόδρα.</p> <p>Εὐλογητὸς εἶ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ πανσόφους τοὺς ἀλιεῖς ἀναδείξας, καταπέμψας αὐτοῖς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, καὶ δι' αὐτῶν τὴν οἰκουμένην σαγηνεύσας, φιλόνητο, δόξα σοι.</p> <p>Στιχ. Τὴν ἐπιθυμίαν τῆς καρδίας αὐτοῦ ἔδωκας αὐτῷ καὶ τὴν θέλησιν τῶν χειλέων αὐτοῦ οὐκ ἐστέρησας αὐτόν.</p>		<p>ἀκούονται οἱ φωνές τους.</p> <p>Στίχ. Σέ ὅλη τῇ γῇ ἔφθασαν οἱ φωνές τους, καὶ στὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης ἔφθασαν τὰ λόγια τους.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν ...</p> <p>Ἀντίφωνο Β'.</p> <p>Στίχ. Εἴθε νὰ ἐπακούσει ὁ Κύριος τὴν προσευχὴ σου κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς θλίψεώς σου, εἴθε νὰ σέ ὑπερασπισθεῖ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἰακώβ.</p> <p>Σῶσε μας, Παράκλητε ἀγαθέ, ἐμᾶς πού σου ψάλλουμε Ἀλληλούια.</p> <p>Στίχ. Εἴθε νὰ σοῦ στείλει βοήθεια ἀπὸ τὸν ἅγιο ναὸ του, καὶ νὰ σέ προστατεύσει ἀπὸ τὸ ὄρος Σιών.</p> <p>Στίχ. Εἴθε νὰ δεχθεῖ κάθε θυσία σου, καὶ νὰ θεωρήσει λιπαρὴ (πλούσια) καὶ εὐπρόδεκτη τὴ θυσία σου, ὅπου θὰ καεῖ ὄλο τὸ θῦμα.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν ...</p> <p>«Ὁ Μονογενῆς Υἱός...».</p> <p>(Συλλειτουργικό. (Σελ. 54).</p> <p>Ἀντίφωνο Γ'.</p> <p>Στίχ. Κύριε, μέ τῇ δυνάμει σου θὰ εὐφραίνεται ὁ βασιλιάς, καὶ μέ τῇ σωτηρίᾳ πού τοῦ χαρίζεις, θὰ σκιριτᾷ ἀπὸ μεγάλη ἀγαλλίαση.</p> <p>Εἶσαι ἄξιος δοξολογίας, Χριστέ Θεέ μας, Ἐσύ πού ἀνέδειξες πανσόφους τοὺς ψαράδες, στέλνοντάς τους τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο, καὶ διὰ μέσου αὐτῶν συνέλαβες στὰ δίχτυα σου τὴν οἰκουμένη, φιλόνητο, δόξα σ' ἐσένα.</p> <p>Στίχ. Ἰκανοποίησες τὴν ἐπιθυμία τῆς καρδιάς του, καὶ αὐτό πού σοῦ ζήτησε μέ τὰ χεῖλη του, δέ τοῦ τό στέ-</p>
--	--	--

Στιχ. Ὅτι προέφθασας αὐτὸν ἐν εὐλογίαις χρηστότητος, ἔθηκας ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ στέφανον ἐκ λίθου τιμίου.

Στιχ. Ζωὴν ἠτήσατό σε, καὶ ἔδωκας αὐτῷ, μακρότητα ἡμερῶν εἰς αἰῶνα αἰῶνος.

Εἰσοδικόν.

Ὑψώθητι, Κύριε, ἐν τῇ δυνάμει σου· ἄσομεν καὶ ψαλοῦμεν τὰς δυναστείας σου.

Ἀπολυτίκιον.

Εὐλογητὸς εἶ... (Ὡς ἀνωτέρω).

Κοντάκιον.

Ὅτε καταβάς τὰς γλώσσας συνέχεε, διεμέριζεν ἔθνη ὁ Ὑψιστος· ὅτε τοῦ πυρός τὰς γλώσσας διένειμεν, εἰς ἐνότητα πάντας ἐκάλεσε, καὶ συμφώνως δοξάζομεν τὸ πανάγιον Πνεῦμα.

Ἀναγνώσματα.

Ἀπόστολος.

Πράξεις Ἀποστόλων. (Β'. 1-11).

Ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὴν ἡμέραν τῆς πεντηκοστῆς ἦσαν ἅπαντες οἱ ἀπόστολοι ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τὸ αὐτό. Καὶ ἐγένετο ἄφνω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἦχος ὡσπερ φερομένης πνοῆς βιαίας, καὶ ἐπλήρωσεν ὅλον τὸν οἶκον οὗ ἦσαν καθήμενοι· καὶ ὠφθησαν αὐτοῖς διαμεριζόμεναι γλῶσσαι ὡσεὶ πυρός, ἐκάθισέ τε ἐφ' ἓνα ἕκαστον αὐτῶν, καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου, καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέραις γλώσσαις καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐδίδου αὐτοῖς ἀποφθέγγεσθαι. Ἦσαν δὲ ἐν Ἱερουσαλὴμ κατοικοῦντες Ἰουδαῖοι,

ρησες.

Στιχ. Διότι τὸν πρόλαβες μέ τις εὐλογίες (τά δῶρα) τῆς ἀγαθότητάς σου, τοποθέτησες ἐπάνω στό κεφάλι του στεφάνι ἀπό πολύτιμα πετράδια.

Στιχ. Σοῦ ζήτησε ζωὴ, κι ἐσύ τοῦ ἐχάρισες πλῆθος ἡμερῶν γιὰ πάντα.

Εἰσοδικό.

Στιχ. Σήκω, Κύριε, μέ τῇ δυνάμει σου· Καί τότε θά ὑμνήσουμε καί θά ψάλουμε τίς ἐξουσίες σου.

Ἀπολυτίκιο.

Εὐλογητὸς εἶ... (Ὅπως παραπάνω).

Κοντάκιο.

Ὅταν κατέβηκε καὶ ἐπέφερε σύγχυση στίς γλῶσσες ὁ Ὑψιστος, χώριζε τά ἔθνη· Ὅταν διαμοίρασε τίς πύρινες γλῶσσες, κάλεσε ὅλους σέ ἐνότητα, καὶ ὁμόφωνα δοξάζουμε τό πανάγιο Πνεῦμα.

Ἀναγνώσματα.

Ἀπόστολος.

Πράξεις Ἀποστόλων. (Β'. 1-11).

Ἐνῷ προχωροῦσε ἡ ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, ὅλοι οἱ Ἀπόστολοι ἦταν μαζεμένοι μέ μιὰ καρδιά στό ἴδιο μέρος. Καί ξαφνικά ἀκούσθηκε ἀπό τὸν οὐρανὸ ἦχος ὡς βοή δυνατοῦ ἀνέμου πού κινεῖται βίαια, καὶ γέμισε ὅλο τό σπίτι, ὅπου ἦταν καθισμένοι· Καί φάνηκαν σ' αὐτούς γλῶσσες πύρινες πού διαμοιράζονταν, καὶ κάθισαν ἐπάνω στόν καθένα, καὶ γέμισαν ὅλοι ἀπό Ἅγιο Πνεῦμα, καὶ ἄρχισαν νά μιλοῦν ξένες γλῶσσες, καθὼς τοὺς ἔδινε χάρη τό ἅγιο Πνεῦμα νά μιλοῦν. Καί ἦταν ἐκεῖ Ἰουδαῖοι πού κατοικοῦσαν στήν Ἱερουσαλήμ,

ἄνδρες εὐλαβεῖς ἀπὸ παντὸς ἔθνους τῶν ὑπὸ τὸν οὐρανόν· γενομένης δὲ τῆς φωνῆς ταύτης συνῆλθε τὸ πλῆθος καὶ συνεχύθη, ὅτι ἤκουον εἰς ἕκαστος τῆ ἰδίᾳ διαλέκτῳ λαλούντων αὐτῶν. Ἐξίσταντο δὲ πάντες καὶ ἐθαύμαζον λέγοντες πρὸς ἀλλήλους· Οὐκ ἰδοὺ πάντες οὗτοί εἰσιν οἱ λαλοῦντες Γαλιλαῖοι; Καὶ πῶς ἡμεῖς ἀκούομεν ἕκαστος τῆ ἰδίᾳ διαλέκτῳ ἡμῶν ἐν ἧ ἐγεννήθημεν, Πάρθοι καὶ Μῆδοι καὶ Ἐλαμίται, καὶ οἱ κατοικοῦντες τὴν Μεσοποταμίαν, Ἰουδαίαν τε καὶ Καππαδοκίαν, Πόντον καὶ τὴν Ἀσίαν, Φρυγίαν τε καὶ Παμφυλίαν, Αἴγυπτον καὶ τὰ μέρη τῆς Λιβύης τῆς κατὰ Κυρήνην, καὶ οἱ ἐπιδημοῦντες Ῥωμαῖοι, Ἰουδαῖοί τε καὶ προσήλυτοι, Κρηῖτες καὶ Ἄραβες, ἀκούομεν λαλούντων αὐτῶν ταῖς ἡμετέραις γλώσσαις τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ;

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Ἰωάννην. (Ζ' . 37-52, Η' . 12).

Τῆ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῆ μεγάλης τῆς ἑορτῆς εἰστήκει ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔκραξε λέγων· Ἐάν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, καθὼς εἶπεν ἡ γραφή, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ῥεύσουσιν ὕδατος ζῶντος. Τοῦτο δὲ εἶπε περὶ τοῦ Πνεύματος οὗ ἔμελλον λαμβάνειν οἱ πιστεύσαντες εἰς αὐτόν· οὐπω γὰρ ἦν Πνεῦμα Ἅγιον, ὅτι Ἰησοῦς οὐδέπω ἐδοξάσθη. Πολλοὶ οὖν ἐκ τοῦ ὄχλου ἀκούσαντες τὸν λόγον ἔλεγον· Οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ προφήτης· ἄλλοι ἔλεγον·

ἄνθρωποι εὐλαβεῖς πού κατάγονταν ἀπὸ κάθε ἔθνος τῆς γῆς πού εἶναι κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανό· Καὶ ὅταν ἀκουσθῆκε αὐτός ὁ ἦχος, συγκεντρώθηκε τὸ πλῆθος καὶ ὅλοι κυριεύθηκαν ἀπὸ σύγχυσης, γιατί ὁ καθένας τους ἄκουαν τοὺς Ἀποστόλους νά μιλοῦν στή γλῶσσα τῆ δική τους. Καὶ ἔμεναν κατάπληκτοι ὅλοι καὶ ἀποροῦσαν λέγοντας μεταξύ τους· Νά, ὅλοι αὐτοί πού μιλοῦν, δέν εἶναι Γαλιλαῖοι; Καὶ πῶς ἐμεῖς ἀκούμε, νά μιλοῦν στή δική μας γλῶσσα πού μιλοῦμε ἀπὸ τότε πού γεννηθήκαμε, Πέρσες καὶ Μῆδοι καὶ Ἐλαμίτες, καὶ ὅσοι κατοικοῦμε στή Μεσοποταμία, καὶ στήν Ἰουδαία καὶ στήν Καππαδοκία, στόν Πόντο καὶ στήν Ἀσία, καὶ στή Φρυγία, καὶ στήν Παμφυλία, στήν Αἴγυπτο, καὶ στά μέρη τῆς Λιβύης, πού εἶναι κοντά στήν Κυρήνη, καὶ οἱ Ῥωμαῖοι πού κατοικοῦν προσωρινά ἐδῶ καὶ οἱ καταγόμενοι ἀπὸ Ἰουδαίους καὶ οἱ ἐθνικοί (εἰδωλολάτρεις) πού δέχθηκαν τὴν Ἰουδαϊκή θρησκεία καὶ ἔγιναν προσήλυτοι, Κρηῖτες καὶ Ἄραβες, Πῶς τοὺς ἀκούμε, νά κηρύττουν τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ στίς δικές μας γλώσσες;

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Ἰωάννην. (Ζ' . 37-52, Η' . 12).

Κατὰ τὴν τελευταία ἡμέρα τὴν πῖο ἐπίσημη τῆς ἑορτῆς, στάθηκε ὁ Ἰησοῦς καὶ φώναξε λέγοντας· Ἐάν κάποιος διψᾷ, ἄς ἔλθει σ' ἐμένα νά πιεῖ. Ὅποιος πιστεύει σ' ἐμένα, ὅπως εἶπε ἡ Ἁγία Γραφή, ἀπὸ τὸ ἐσωτερικό του θά πηγᾶσουν ποταμοὶ τρεχομένου νεροῦ. Αὐτό τὸ εἶπε γιὰ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα τὸ ὁποῖο ἐπρόκειτο νά λάβουν, ὅσοι θά πίστευαν σ' αὐτόν· Διότι δέν εἶχε δοθεῖ τὸ ἅγιο Πνεῦμα, ἐπειδὴ ὁ Ἰησοῦς δέν εἶχε ἀκόμη δοξασθεῖ (μέ τά

Οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός· οἱ δὲ ἔλεγον· Μὴ γὰρ ἐκ τῆς Γαλιλαίας ὁ Χριστὸς ἔρχεται; οὐχὶ ἡ γραφή εἶπεν ὅτι ἐκ τοῦ σπέρματος Δαυῖδ καὶ ἀπὸ Βηθλέεμ τῆς κώμης, ὅπου ἦν Δαυῖδ, ὁ Χριστὸς ἔρχεται; Σχίσμα οὖν ἐν τῷ ὄχλῳ ἐγένετο δι' αὐτόν. Τινὲς δὲ ἤθελον ἐξ αὐτῶν πιάσαι αὐτόν, ἀλλ' οὐδεὶς ἐπέβαλεν ἐπ' αὐτόν τὰς χεῖρας. Ἦλθον οὖν οἱ ὑπηρέται πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ Φαρισαίους, καὶ εἶπον αὐτοῖς ἐκεῖνοι· Διατί οὐκ ἠγάγετε αὐτόν; Ἀπεκρίθησαν οἱ ὑπηρέται· Οὐδέποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος, ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος. Ἀπεκρίθησαν οὖν αὐτοῖς οἱ Φαρισαῖοι· Μὴ καὶ ὑμεῖς πεπλάνησθε; μὴ τις ἐκ τῶν ἀρχόντων ἐπίστευσεν εἰς αὐτόν ἢ ἐκ τῶν Φαρισαίων; ἀλλ' ὁ ὄχλος οὗτος ὁ μὴ γινώσκων τὸν νόμον ἐπικατάρτατοί εἰσι! Λέγει Νικόδημος πρὸς αὐτούς, ὁ ἐλθὼν νυκτὸς πρὸς αὐτόν, εἷς ὢν ἐξ αὐτῶν· Μὴ ὁ νόμος ἡμῶν κρίνει τὸν ἄνθρωπον, ἐὰν μὴ ἀκούσῃ παρ' αὐτοῦ πρότερον καὶ γνῶ τί ποιεῖ; Ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον αὐτῶν· Μὴ καὶ σὺ ἐκ τῆς Γαλιλαίας εἶ; ἐρεύνησον καὶ ἴδε ὅτι προφήτης ἐκ τῆς Γαλιλαίας οὐκ ἐγήγερται. Πάλιν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς ἐλάλησε λέγων· Ἐγὼ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοὶ οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς.

πάθη καὶ τὴν Ανάληψή του). Πολλοὶ λοιπὸν ἀπὸ τοῦ πληθοῦ ἀκούοντας αὐτὰ τὰ λόγια ἔλεγον· Αὐτὸς εἶναι πράγματι ὁ ἀναμενόμενος Προφήτης. Ἄλλοι ἔλεγον· Αὐτὸς εἶναι ὁ Χριστὸς. Ἄλλοι ὅμως ἔλεγον· Μήπως ὁ Χριστὸς θὰ ἔλθῃ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας; Δέ λέγει ἡ Γραφή, ὅτι ὁ Χριστὸς θὰ ἔλθῃ ἀπὸ τῆς γενιᾶς τοῦ Δαυῖδ καὶ ἀπὸ τοῦ χωριοῦ τῆς Βηθλεέμ, ἀπὸ ὅπου ἦταν ὁ Δαυῖδ; Διχάσθηκε λοιπὸν τὸ πλῆθος γι' αὐτόν. Καὶ κάποιοι ἤθελαν νὰ τὸν συλλάβουν, ἀλλὰ κανένας δὲν ἄπλωσε τὰ χεῖρα ἐπάνω του. Ἦλθαν λοιπὸν οἱ ὑπηρέτες πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς Φαρισαίους (ἄπρακτοι), καὶ ἐκεῖνοι τοὺς εἶπαν· Γιατί δὲν τὸν συλλάβατε νὰ τὸν φέρετε; Ἀποκρίθησαν οἱ ὑπηρέτες· Διότι ποτέ δὲν μίλησε ἄνθρωπος, ὅπως αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος. Ἀποκρίθησαν λοιπὸν καὶ εἶπαν σ' αὐτούς οἱ Φαρισαῖοι· Μήπως καὶ σεῖς ἔχετε πλανηθεῖ; Μήπως κάποιος ἀπὸ τοὺς ἄρχοντες πίστεψε σ' αὐτόν ἢ ἀπὸ τοὺς Φαρισαίους; Ὅχι, ἀλλὰ αὐτὸ τὸ πλῆθος ποῦ δὲν γνωρίζει τὸν νόμο, καὶ γι' αὐτὸ εἶναι καταραμένοι! Λέγει σ' αὐτούς ὁ Νικόδημος, ποῦ ἦλθε νύχτα στὸν Ἰησοῦ, καὶ ἦταν ἓνας ἀπ' αὐτούς. Μήπως ὁ νόμος μας καταδικάζει τὸν ἄνθρωπο, ἐὰν ὁ δικαστὴς δὲν ἀκούσῃ προηγουμένως καὶ πληροφορηθεῖ ἀπὸ αὐτόν τί ἔκανε; Ἀποκρίθησαν καὶ τοῦ εἶπαν· Μήπως εἶσαι κι ἐσύ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας; Ἐξέτασε καὶ δέξ, ὅτι δὲν ἔχει ἐμφανισθεῖ μέχρι τώρα προφήτης ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας. Πάλιν λοιπὸν εἶπε σ' αὐτούς ὁ Ἰησοῦς λέγοντας· Ἐγὼ εἰμι τὸ φῶς τοῦ Κόσμου· Ὅποιος μὲ ἀκολουθεῖ δὲν θὰ βαδίζει στὸ σκοτάδι τῆς πλάνης καὶ τῆς ἁμαρτίας, ἀλλὰ θὰ ἔχει τὸ φῶς τῆς ζωῆς.

--	--	--	--

